

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

28

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ Μπουτάτα είναι άφωτισμένος με το να κυττάζει την τρομακτική και συγκλονιστική πάλη ενός βόα που προσπαθεί να πνίξει έναν άγριο χοίρο σφίγγοντάς τον όλο και πιο δυνατά (*). 'Ο άγριο χοίρος γρυλλίζει απελπισμένα και προσπαθεί να σταθή στα πόδια του. Σε μια στιγμή το κατορθώνει και ό άρά

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του «Μικρού Ταρζάν», το 27, που έχει τον τίτλο: «'Η Τσίτα θριαμβεύει».

πης, που έχει πάρει το μέρος του, προσπαθεί να τον ένθαρ ρύνη:

— 'Απάνω του γουρουνάκι μου!, φωνάζει καθώς βρίσκειται ξαπλωμένος μπρούμυτα, δίπλα στην όχθη του ποταμού. Δός του μια κεφαλιά κι' όταν θα το σκοτώσης θα σε... βοηθήσω κι' εγώ!

'Ο άγριο χοίρος, λές και πήρε θάρρος από τις φωνές του Μπουτάτα, κάνει κάτ: το καταπληκτικό. Πέφτει ανάσκελα, με τις πλάτες στη γη και κατορθώνει να αίχμαλωτίση το κεφάλι του βόα. Το τρομερό φίδι την έχει άσχημα τώρα. Προσπαθεί να ξεφύγη μα

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

δὲν τὸ κατορθώνει καὶ ἀναγκάζεται νὰ ξεσφίξη τὸ κορμὶ τοῦ ἀγριόχοιρου, ἀρχίζοντας νὰ χτυπάη ἀπελπισμένα τὴν οὐρά του δεξιὰ κι' ἀριστερά, νὰ ξετυλίγῃ ἀνατριχιαστικὰ τὸ κορμὶ του καὶ πότε νὰ φτῇ ἀχνη τρεῖς καὶ τέσσερις κουλοῦρες μ' αὐτό.

Ὁ Μπουτάτα εἶναι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἔκβασι τῆς μάχης, δὲν θὰ ἦταν ὅμως καθόλου ἐνθουσιασμένος καὶ θὰ ἐνοιώθε τὸ τσουλούφι του νὰ σηκώνεται τρεῖς πόντους ψηλότερα ἀπὸ τὴ φρίκη, ἂν ἔρριχνε μιὰ ματιὰ πίσω του... Θὰ ἔβλεπε τότε ἕναν τεράστιο κροκόδειλο νὰ πλησιάζῃ ἀθόρυβα καὶ νὰ ἀνοίγῃ τὰ τερατώδη σαγόνια του.

Δυὸ μέτρα χωρίζουν τώρα τὸ ἀμφίδιο τέρας ἀπὸ τὰ ἀπλωμένα ποδάρια τοῦ ἀράπη, ἕνα μονάχα μέτρο... κι' ὕστερα...

...Ὁ Μπουτάτα νοιώθει κάποιος νὰ τοῦ αἰχμαλωτίζῃ τὸ πόδι, σὰν μιὰ πελώρια τανάλια μὲ μυτερὰ δόντια νὰ κλείνῃ μέσα τῆς τὴν πατούσα του.

— Μπα σὲ καλό σου!, κατορθώνει νὰ πῇ καὶ παίρνει μιὰ γρήγορη στροφή τοῦ κορμιοῦ του. Ἀντικρύζοντας τὸν κροκόδειλο νὰ τοῦ ἔχῃ γραπώσῃ τὸ ποδάρι, γουρλώνει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ καταλαβαίνει πὼς αὕτῃ εἶναι ἡ τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς του. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν γλυτώσῃ. Τὸ τραμερὸ θηρίο χτυπάει μὲ δύναμι τὴν οὐρά του καὶ τραβάει πρὸς

τὸ ποτάμι τὸ θῦμα του. Ὁ ἀράπης κλείνει τὰ μάτια του καὶ ξεφωνίζει ἀπὸ τοὺς πόνους ποὺ νοιώθει στὸ αἰχμάλωτο πόδι του.

Ξαφνικά, μιὰ ξερὴ πιστολιά ἀντηχεῖ στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ... κορμὶ τοῦ Τσουλούφι μένει στὴ θέσι του ἐνῶ τὸ πόδι του ἐλευθερώνεται ἀμέσως. Μὰ ὁ Μπουτάτα ἔχει τόσο πολὺ τρομάξει, ποὺ, οὔτε τὸν πυροβολισμό ἀκούει, οὔτε καταλαβαίνει πὼς τὸ πόδι του εἶναι ἐλεύθερο. Ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἀκίνητος, περιμένοντας τὸ τέλος του.

— Τὶ κάθεται, λοιπόν; ἀκούει μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λῇ.

— Πῶ, πῶ!, λέει μέσα του ὁ χαζοαράπης. Αὐτὸς ὁ κροκόδειλος φαίνεται πὼς εἶναι μορφωμένος γιατί μιλάει ἄνθρωπινα!

— Τὶ θέλεις νὰ κάνω; ἀπαντάει, νομίζοντας πάντα πὼς τοῦ μίλησε ὁ κροκόδειλος. Μήπως θέλεις νὰ μπῶ μονάχος μου στὸ στόμα σου γιὰ νὰ μὲ χάψῃ;

Ὁ κροκόδειλος τώρα δὲν μιλάει. Μόνο δυὸ χέρια τὸν ἀρπάζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν σηκώσουν ὀρθιο.

Ὁ ἀράπης ἀποφασίζει ἐπὶ τέλους ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του. Μὰ τὸ ξάφνιασμα ποὺ νοιώθει δὲν εἶναι καθόλου μικρό. Μιὰ ψηλὴ λευκὴ κυναῖκα ντυμένη στὰ κόκκινα στέκεται μπροστά του καὶ κρατᾷ οτὰ χέρια τῆς ἕνα πιστόλι. Γιὸ πέρα, ὁ μισὸς μέσα στὸ ποτάμι καὶ ὁ μισὸς στὴν ἄμμο, βρίσκεται ἀκίνητος, ὁ

κροκόδειλος. Ἀπὸ τὸ μάτι του τρέχει αἷμα. Ὁ Μπουτάτα καταλαβαίνει πὼς ἡ λευκὴ γυναῖκα πυροβόλησε τὸν κροκόδειλο καὶ τὸν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

Γονατίζει ἀμέσως μπροστά της καὶ τῆς λέει:

— Ἀφέντη κυρά, σ' εὐχαριστῶ. Ὅτι χάρι ζητήσης ἀπὸ τὸ Μπουτάτα θὰ τὴν ἔχης.

Ἡ λευκὴ γυναῖκα ποὺ τὸ πρόσωπό της εἶναι πανέμορφο, τὰ μάτια της ἔξυπνα καὶ τὸ χαμογελὸ της κάπως σκληρό, ἀκουμπάει τὸ χέρι της στὸν ὦμο τοῦ Μπουτάτα καὶ τοῦ λέει:

— Θέλεις ἀλήθεια νὰ μοὺ κάνης μιὰ χάρι, καλὲ μου φίλε;

— Καὶ βέβαια!, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα. Ξέρω ὅλους τοὺς δρόμους τῆς ζούγκλας κι' ὅλα τὰ μονοπάτια της καὶ μὲ τὴ μπιστόλα μου μπορῶ ν' ἀτιμετωπίσω ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς. Ἀμέ, τί νομίζεις;

Ἡ μυστηριώδης λευκὴ ποὺ τόσο παράξενα καὶ ἀπροσδόκητα παρουσιάστηκε στὴ ζωὴ τοῦ Μπουτάτα, τὸν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὀδηγεῖ κάτω ἀπὸ τὸν ἵσκιο μιᾶς φοινικιάς. Πιὸ πέρα ὁ ἀράπης βλέπει τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ βόα. Ὁ ἀγριόχοιρος κατάφερε νὰ τὸν θέσῃ ἐκτὸς μάχης, τὴν βάλε στὰ πόδια καὶ χάθηκε γυρullίζοντας ἀκόμη ἀπὸ τὸ φόβο του ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους.

— Μπουτάτα σὲ λένε; ρωτάει ἡ λευκὴ τὸν ἀράπη.

— Μπουτάτα καὶ Τσουλούφη!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Μήπως μ' ἔχεις ἀκουστὰ στὴν Εὐρώπη;

— Καὶ βέβαια, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκείνη ποὺ κατὰλαβε πὼς ἔχει νὰ κάνη μ' ἓνα χαζό. Λοιπὸν, Μπουτάτα, θέλω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μικρὴ χάρι.

— Μιὰ μονάχα; τῆς ἀποκρίνεται ὁ ἀράπης. Μπα σὲ καλὸ σου, γιατί δὲν μοῦ τὴ ζητᾶς νὰ ἡσυχάσουμε;

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΗ

Ἡ ΛΕΥΚΗ, ποὺ τὸ ὄνομά της εἶναι Κάρμεν καὶ κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, γέρνει λιγάκι τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω, μισοκλείνει τὰ μάτια της, καὶ... ὄνειρεύεται...

Γυρίζει μερικὰ χρόνια πίσω, τότε ποὺ ζοῦσε ὁ πατέρας της, ὁ τρομερὸς πειρατὴς Ἀλβαρέθ ποὺ μὲ τὴν πειρατικὴ του σκούνα εἶχε καταντῆσει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν πλοίων ποὺ ταξίδευαν στὸν Ἀτλαντικό. Ἦταν πολὺ αἰμοδόρος ὁ Ἀλβαρέθ κι' ὅποιος ἔπεφτε στὰ χέρια του τὸν κρεμοῦσε στὸ ψηλότερο κατάρτι τοῦ καραβιοῦ του. Λήστευε τὰ πλοῖα καὶ ὅλες οἱ ἀστυνομίες τοῦ κόσμου ζητοῦσαν τὸ κεφάλι του μά, ὁ πονηρὸς αὐτὸς πειρατὴς, κατὰφερονε νὰ γλυστράῃ σὰν χέλι καὶ νὰ μένη ἀτιμώρητος.

Ἐνα ἱεράδου τοῦ χειμῶνα, ἡ σκούνα του ἄραξε σ' ἓναν ὄρμο τοῦ Ἰσπανικοῦ Μαρόκου

όπου έμενε ή γυναίκα του και ή κόρη του ή Κάρμεν. Θυμάται πολύ καλὰ εκείνη τή βραδυὰ ή Κάρμεν. 'Ο πατέρας της μπήκε τρεκλίζοντας στην καλύβα τους κι' έπεσε βρρὺς κι' αμίλητος πάνω στο κρεβάτι.

— Τι έχεις; τὸν ρώτησε ή γυναίκα του.

— Θα πεθάνω!, ήταν ή απάντησί του. Ένα γαλλικὸ πολεμικὸ μᾶς μπλόκαρε στ' ανοιχτὰ και μᾶς έρριξε μπόλικες κανονιές. Εὐτυχῶς πού νύχτωσε και καταφέραμε νὰ ξεγλυστρήσουμε. Μια ὀβίδα όμως έσκασε στο κατάστρωμα κι' ένα βλήμα της με χτύπησε στο στήθος.

Σταμάτησε για λίγο νὰ μιλήη αποκαιωμένος. 'Η Κάρμεν έσκυψε πάνω του και είδε τὸ στήθος του πλημμυρι-

‘Ο Μπουτάτα κυτπάζει απορροφημένος τὴν ἄγρια πάλη.

‘Η λευκή γυναίκα τὸν βοηθά νὰ σηκωθῇ.

σμένο στο αἷμα.

— Κάρμεν!, τῆς είπε εκείνος τότε, σκύψε πιὸ κοντὰ νὰ σοὺ πῶ ένα μυστικό.

Κάθησε δίπλα του και ὁ πληγωμένος πειρατής τῆς είπε ποιὸ ήταν τὸ μυστικό του. Πῶς τάχα, μέσα στην καρδιά τῆς 'Αφρικανικῆς ζούγκλας είχε κρύψει έναν ἀμύθητο θησαυρὸ ἀπὸ χρυσάφι και πολὺ τιμους λίθους.

— Τὸν έχω κρύψει στο ὑπόγειο ἐνὸς ἀρχαίου ναοῦ, δέκα μίλλια δυτικὰ ἀπὸ τὴν Μπουκόμπα, πού βρίσκεται κοντὰ στη λίμνη Βικτωρία, τῆς ἐξήγησε, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ὁ παραπòταμος Οὐράχα σμίγει με τὸν Κόγκο ποταμό. 'Ο ναὸς, ἐρειπωμένος τώρα πιά, βρίσκεται στην καρδιά μιᾶς παρθένας ζούγκλας. Κάρ

μεν, νὰ μπῆς στὴν πειρατική μου σκούνα, νὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ τὴν ἀρχηγία καὶ νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὸ θησαυρό.

—Θὰ πάω!, τοῦ ὑποσχέθηκε ἡ Κάρμεν ποὺ στὶς φλέβες τῆς ἔτρεχε τὸ πειρατικὸ αἷμα τοῦ πατέρα τῆς.

— Σ' ἐξορκίζω, ὅμως, νὰ μὴν κατέβῃς στὸ ὑπόγειο!, τὴ συμβούλεψε ὁ πατέρας τῆς.

— Γιατί; τὸν ρώτησε παρὰξενεμένη.

— Γιατί, ἐκεῖ κάτω, ζῇ ἓνα προϊστορικὸ καὶ ἀνήλιαγο φίδι ποὺ θὰ σὲ κατασπαραξῇ ἀμέσως. Εἶναι τὸ μοναδικὸ ποὺ ζῇ στὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα. Τὸ λένε "Αγκο καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε μικρὸ ὁ μάγος μιᾶς φυλῆς. Τώρα τὸ ἔρπετό ἔχει μεγαλώσει καὶ θὰ σὲ καταβροχθίσῃ ἀμέσως μόλις κατέβῃς στὴν τρύπα τοῦ ὑπογείου.

Ἡ Κέρμεν σκύβει στὸν πληγώμενο πατέρα τῆς.

Ἐρριξε ἓνα μικρὸ φίδι στὸ ὑπόγειο τοῦ ναοῦ.

—Θὰ τὸ σκοτώσω!, εἶπε ἡ Κάρμεν ποὺ ἦταν ἀτρόμητη.

— Δὲν θὰ προλάβῃς, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἀλβαρέθ. Τὰ μάτια αὐτοῦ τοῦ φιδιοῦ μαγνητίζουν ὅποιον κυττάξουν καὶ ὁ πιὸ θαρραλὲς ἄνθρωπος τὰ χάνει καὶ ὑπνωτίζεται ἀπὸ αὐτὴ τὴ λάμψη.

—Κι' ἂν ἔχῃ φύγει ἀπὸ τότε; τὸν ρώτησε ἡ Κάρμεν.

— Δὲν ἔχει φύγει. Πρὶν ἓνα μῆνα ἔκανα μιὰ ἐπίσκεψι στὸ ναό, ἔρριξα γιὰ δοκιμὴ ἓναν μαῦρο μέσα καὶ τὸ φίδι τὸν κατασπάραιξε.

— Τότε, πῶς θὰ μπορέσω νὰ κατέβω καὶ νὰ πάρω τὸ θησαυρό;

— Ἀκουσε τὶ θὰ κάνῃς, κόρη μου. Θὰ φροντίσῃς νὰ ρίξῃς τρεῖς ἀνθρώπους μέσα στὴν τρύπα, στὸ διάστημα

μιάς ώρας. Όταν τὸ Ἄγκο φάη τρεῖς ἀνθρώπους, γεμίζει τὸ στομάχι του καὶ πέφτει σὲ βαθειὰ νάρκη, ποὺ κρατᾷ πέντε ὥρες. Μέσα σ' αὐτὲς τὲς πέντε ὥρες πρέπει νὰ ἀνεβάσῃς ἐπάνω τὸ θησαυρό.

— Θὰ ρίξω τρεῖς μαύρους, μέσα, ἀποφασίζει ἡ σκληρόκαρδη Κάρμεν.

— Οἱ μαύροι δὲν θὰ σὲ ἀκολουθήσουν εὐκόλα ὡς ἐκεῖ, τῆς ἐξηγεῖ ὁ πατέρας της, γιατί ὁ ναὸς εἶναι ἀπηγορευμένος γιὰ τὲς μαύρες φυλές. Νομίζουν πὼς μέσα σ' αὐτὸν καὶ τοικοῦν τὰ κακὰ πνεύματα. Προσπάθησε νὰ παρασύρῃ κανέναν λευκὸ, Κάρμεν, μὰ ὄχι ἀπὸ τοὺς πειρατὲς μου...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, ὁ τρομερὸς Ἀλβαρέθ ἐκλείσε γιὰ πάντα τὰ μάτια του. Ἡ Θεία Δίκη τὸν τιμώρησε γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ εἶχε διαπράξει ὡς τώρα.

Ἡ Κάρμεν, ἡ σκληρόκαρδη καὶ αἱμοδόρα κόρη του, ἀπὸ τὴν ἄλλη κιόλας μέρα, ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγεία τοῦ πειρατικοῦ καραβιοῦ καὶ ἄνοιξε πανιὰ γιὰ τὴν Ἀφρική. Ἀφοῦ λήστεψε δυὸ καράβια στὸ δρόμο της, ἀγκυροβόλησε ὕστερα ἀπὸ μέρες κοντὰ στὸ Κισιμάο, σ' ἓνα μέρος ἔρημο, ὅπου ἡ ζούγκλα ἐφθανε ὡς τὴ θάλασσα.

Πῆρε τότε μιὰ ομάδα πειρατῶν μαζί της καὶ ἐφθασε ὡς τὴν Μπουκόμπα. Ἐκεῖ ἄφησε τοὺς πειρατὰς της καὶ μὲ μιὰ πιρόγα προχώρησε μόνη της στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ζούγκλας, ἀκολουθώντας τὸ

ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Οὐράχα. Δὲν ἤθελε κανέναν πειρατὴ νὰ μάθῃ γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε ἐρθεῖ στὴν Ἀφρική.

Ἀφοῦ ἔβρῃκε τὸν ἐρειπωμένο ναό, ρώτησε μερικοὺς ἰθαγενεῖς νὰ τῆς ποῦν ἂν ζοῦσαν λευκοὶ ἐκεῖ γύρω.

— Ἐδῶ ζῇ ὁ Ταμπόρ, ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας, μὲ μιὰ λευκὴ καὶ μ' ἓνα χαζὸ ὑπηρέτη, τὴν πληροφόρησε ἕνας φύλαρχος.

Ἡ πειρατίνα ἀποφάσισε τότε νὰ τοὺς παρασύρῃ στὴν παγίδα καὶ νὰ τοὺς ρίξῃ καὶ τοὺς τρεῖς στὰ ὑπόγεια τοῦ ναοῦ γιὰ νὰ χορτάσῃ τὸ τρομερὸ φίδι Ἄγκο, ὥστε νὰ βρῇ αὐτὴ εὐκαιρία καὶ νὰ πάρῃ τὸ θησαυρό.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΜΠΟΥΤΑΤΑ, λέει στὸν ἀράπη ποὺ κάθεται δίπλα της, ξέρεις τὸ ναὸ τῶν φαντασμάτων;

— Τὸν ξέρω, ἀφέντη κυρά.

— Ἀχ! κάνει τώρα καὶ χύνει ψεύτικα δάκρυα ἡ πανούργα γυναίκα, στὸ ὑπόγειο αὐτοῦ τοῦ ναοῦ ἔπεςε ὁ ἄντρας μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν βγάλω!

— Ἐπεςε ὁ ἄντρας σου στὴν τρύπα; τὴ ρωτᾷ ὁ ἀράπης. Μπᾶ σὲ καλὸ του, στραβωμάρα εἶχε καὶ δὲν ἔβλεπε;

— Ναί, ἔπεςε καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν βγάλω. Θὰ πᾶς νὰ τὸν βγάλῃς ἐσύ, Μπουτάτα;

— Θὰ πάω τῆς ἀποκρίνεται ὁ Τσουλούφης καὶ σηκώ

νεται ἐπάνω.

— “Οχι τώρα, Μπουτάτα, θέλω νὰ πᾶς μόλις βραδυάση γιατί γύρω ἀπὸ τὸ νὰ ἔχουν στήσει παιγίδα οἱ πολεμιστὲς μιᾶς ἄγριας φυλῆς. Μόλις βγούν τὰ ἄστρα νὰ βρεθῆς ἐκεῖ καὶ νὰ μπῆς μέσα στὸ νὰό. Ρίξε ἓνα χορτόσκοινο καὶ κατέβα κάτω. Θὰ ἔχω κατέβη κι’ ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν βγάλουμε.

“Ο Μπουτάτα δὲν κάθεται νὰ σκεφθῇ πὼς ὅλα αὐτὰ ποὺ τοῦ λέει εἶναι κάπως παράξενα καὶ τῆς ὑπόσχεται πὼς θὰ πάη.

— Θέλω ὅμως νὰ τὸ κρατήσης μυστικὸ, τὸν παρακαλεῖ ἡ λευκὴ γυναῖκα. Μοῦ ὑπόσχεται Μπουτάτα πὼς δὲν θὰ πῆς τίποτε οὔτε στὸν Τάμπὸρ οὔτε στὴ Ζολάν; Σκέψου πὼς σοῦ ἔσωσα τὴ ζωή.

— Δὲν θὰ πῶ τίποτε, λέει ὁ ἄράπης, μπᾶ σὲ καλὸ σου, γιὰ χαζὸ μὲ περνᾶς κυρά μου;

— Μοῦ τ’ ὀρκίζεσαι;

— Σοῦ τ’ ὀρκίζομαι. “Αν πῶ τὸ μυστικὸ μου νὰ μαθήσῃ τὸ τσουλούφι μου καὶ νὰ μὴ μείνῃ τρίχα στὸ ὠραῖο μου κεφάλι.

“Η Κάρμεν κρατᾷ με πολὺ κόπο τὰ γέλια της. Αὐτὸς ὁ ἄράπης εἶναι πιὸ χαζὸς κι’ ἀπ’ ὅ,τι θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ.

— Ποῦ εἶναι ἡ σπηλιὰ σας Μπουτάτα; τὸν ρωτᾷ.

“Ο Τσουλούφης τῆς δείχνει πρὸς τὰ ποῦ πέφτει περίπου ἡ σπηλιὰ, κι’ ὕστερα χωρίζουν.

“Οταν σὲ λίγο ὁ Μπουτάτα φθάνη στὴ σπηλιὰ, βρίσκει μόνο τὴ Ζολάν, ἐκεῖ.

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀφέντης; τὴ ρωτᾷ.

— Κατέβηκε ὡς τὸ ποτάμι Μπουτάτα. Κάποιος φύλαρχος τὸν ζήτησε καὶ πῆγε νὰ κουβεντιάσουν.

— Δὲν πιστεύω νὰ τοῦ πῇ τίποτε γιὰ τὸ μυστικὸ μου; λέει ὁ ἄράπης.

— Ποιὸ μυστικὸ σου, Μπουτάτα; παροξενεύεται ἡ ξανθεὶὰ κοπέλλα.

— “Ωστε δὲν τὸ ξέρεις; τὴ ρωτᾷ ὁ ἄράπης. Δὲν σὲ περρίμενα γιὰ τὸσο βλάκα, ἀφέντη Ζολάν! “Εδῶ τόμαθα ἐγὼ καὶ δὲν τόμαθες ἐσύ; Κι’ ὕστερα μᾶς κάνεις καὶ τὴν ἔξυπνη!

“Η Ζολάν βαριέται ν’ ἀκούη τίς βλακείες του καὶ ἐτοιμάζει τὴ φωτιά ὅπου θὰ ψήσῃ ἓνα ἀγριοπούλι γιὰ νὰ φᾶνε τὸ βράδυ.

— “Εγὼ θὰ φύγω, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπουτάτα. Θὰ κάνω ἓναν περίπατο νὰ δρῶ τὸ μυστικὸ. Πᾶμε, Τσίτα.

“Η μαῖμου σκαιοφαλώνει στὴν πλάτη του καὶ ὁ ἄράπης βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ ἐνῶ ἡ Ζολάν κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι της.

— “Η πρέλλα τοῦ Τσουλούφη παράγινε, λέει μέσα τῆς. Καὶ δὲν ὑπάσκει κανένα τρελλοκομεῖο ἐδῶ κοντὰ γιὰ νὰ τὸν πᾶμε.

Ποῦ νὰ ξέρη ἡ Ζολάν ὅτι ὁ Μπουτάτα πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸ θάνατο, παρασυρμένος ἀπὸ τὴν ἔξυπνη παιγίδα

μιάς τραμερής πειρατίνας.

Έχει αρχίσει νά σκοτεινιάζει και ό Ταιμπόρ ανεβαίνει σιγασφυρίζοντας τήν πλαγιά ενός μικρού λόφου όπου στην κορυφή του βρίσκεται ή σπηλιά τους.

Ξαφνικά, πίσω από ένα θάμνο κάνει τήν εμφάνισή της μιὰ σιλουέττα. Ό Ταιμπόρ ξαφνιάζεται κι' έτοιμάζεται νά πάρη θέσι άμύνης μά, διακρίνοντας πώς πρόκειται για μιὰ γυναίκα και μάλιστα λευκή, ήσυχάξει. Άπορεί μονάχα πού βρέθηκε τέτοια ώρα και σ' αυτά τά μέρη μιὰ λευκή γυναίκα.

— Είσαι ό Ταιμπόρ; άκούει τή λαχανιασμένη φωνή της νά τόν ρωτάη.

— Ναί, τής άπαντάει. Και συ ποιά...

— Τρέξε!, τόν διακόπτει.

Έσπρωξε τò μαύρο νά πέση μέσα στην τρύπα.

Ό Ταιμπόρ τρέχει για νά σώση τόν Μπουτάτα.

Ένας άράπης πού τόν λένε Μπουτάτα κι' έμαθα πώς μένει μαζί σου, έπεςε σε μιὰ τρύπα πού οδηγεί στα υπόγεια του ναού των κακών πνευμάτων!

Ό Ταιμπόρ, ανασκιρτάει και μιὰ ρυτίδα άνησυχίας αύ λαικώνει τò μέτωπό του. Έχει άκουστά γι' αυτό τò ναό όπου τόν άποφεύγουν οί ίθαγενείς γιατί νομίζουν πώς στα υπόγειά του κατοικούν τὰ κακά πνεύματα. Έχει άκούσει μάλιστα πώς από τήν τρύπα πού οδηγεί σ' αύτή, βγαίνει κάπου - κάπου μιὰ μυστηριώδης λάμψη πού, όποιος τήν άντικρύσει, τρέχει σαν μαγνητισμένος νά πέση μέσα στην τρύπα.

— Πώς έπεςε; ρωτάει τή λευκή και πεντάμορφη κοπέλλα.

— Δεν ξέρω, τρέξε να τον σώσης γιατί φωνάζει πώς θα πεθάνη εκεί κάτω...

Ο Ταιμπόρ καταλαβαίνει πώς δεν πρέπει να χάνη τον καιρό του με το να ρωτάη πώς έπρεπε ο Μπουτάτα και πώς πρέπει να τρέξη για να τον σώση.

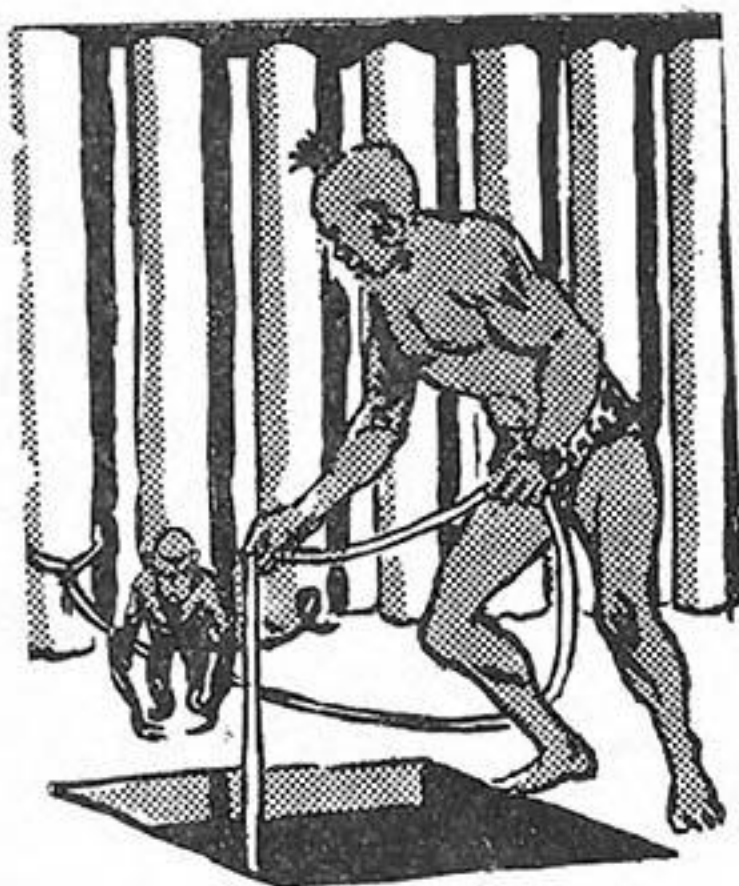
— Να είδοποιήσω τη φίλη μου, της λέει κι' ετοιμάζεται να τρέξη προς τη σπηλιά του, που είναι χίλια μέτρα μακριά, για να πάρη μαζί του και τη Ζολάν.

— Θα πάω εγώ να την πάρω για να μην καθυστερήσ!, του λέει ή κοπέλλα με άγωνία. Πές μου που βρίσκεται ή σπηλιά σου και συ τρέξε να σώσης τον άράπη που κινδυνεύει να πεθάνη.

Ο Ταιμπόρ δεν κάθεται να σκεφθῇ άλλο. Δείχνει στην άγνωστη προς τα που πέφτει

Ο άράπης πυροβολεί τους άορατους εχθρούς του.

Ρίχνει την άκρη του σχοινιού στην άνοιχτή τρύπα.

ή σπηλιά του και το βάζει στα πόδια. Ξέρει πώς ο ναός των κακών πνευμάτων απέχει κάπου μια ώρα από το μέρος που βρίσκεται και δεν πρέπει να άργοπορήσῃ άλλο αν θέλη να σώση τον Μπουτάτα που ποιός ξέρει από τι κινδυνεύει.

Που να ξέρη όμως κι' αυτός πώς βαδίζει για το θάνατο πώς μπαίνει κι' αυτός στο στόμα μίας σατανικής παγίδας απ' όπου δεν θα μπορέση να βγῇ ζωντανός...

ΟΙ ΗΡΩΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

Κ ΑΜΑΡΩΤΟΣ καμαρωτός, ο Τισουλούφης, με την Τσίτα στον ώμο του και με την άχώριστη μπιστόλα του στο δεξιό του χέρι, διασχίζει με γρήγορο βήμα τη ζούγκλα κατευθυνόμενος

πρὸς τὸ ναὸ τῶν κακῶν πνευμάτων.

—Μὴ φοβᾶσαι, Τσίτα, λέει κάθε τόσο ἡ στή μαϊμού, ποὺ πᾶμε νὰ συναντήσουμε τὰ κακὰ πνεύματα. Ἡ κουμπούρα μου θὰ μᾶς βγάλῃ παλληκάρια, ἀρκεῖ νὰ μὴν παρουσιαστῇ κανένα μολυντήρι καὶ μᾶς χάψῃ.

Ὅταν σκοτεινιάζῃ γιὰ τὰ καλὰ, διακρίνει στὸ βάθος μιᾶς κοιλάδας τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῶν κακῶν πνευμάτων. Καθὼς πλησιάζει, ὅμως, θυμᾶται πῶς ἡ λευκὴ γυναῖκα τοῦ μίλησε γιὰ τοὺς πολεμιστὲς μιᾶς ἄγριας φυλῆς ποὺ παραφυλᾶνε γύρω ἀπὸ τὸ ναό.

— Τώρα θὰ δῆς, Τσίτα, πῶς θὰ δράσῃ ἡ μπιστόλα μου!, λέει περήφανα στὴ μαϊμού καὶ τεντώνει τ' αὐτιά του.

Σὲ μιὰ στιγμή ἕνα θρόϊσμα ἀκούγεται μπροστά του. Ὁ Μπουτάτα ποὺ νομίζει ὅτι εἶναι μαῦρος πολεμιστὴς, πατάει τὴ σκανδάλη καὶ μπάμ! μιὰ σφαῖρα.

— Πάει αὐτός!, λέει μὲ καμάρι.

Προχωρεῖ ἀκόμη. Τώρα, κάπου δεξιὰ του, ἕνα ξερὸ φύλλο ἔπεσε ἀπὸ κάποιον δέντρο κι' ἔκανε πέφτοντας ἕναν μικρὸ θόρυβο.

— Μπάμ!, πάλι ἡ μπιστόλα τοῦ ἀράπη.

— Πάει κι' αὐτός!, λέει στὴ Τσίτα. Κάθε σφαῖρα μου κι' ἕνας μαῦρος. Εἶδες σημαδεύτῃς ποὺ εἶμαι, κυρὰ Τσίτα;

Μέχρι ποὺ νὰ φθάσῃ στὸ ναό, ἔρριξε δέκα πυροβολι-

σμούς. Σὲ κάθε θόρυβο πατοῦ σε τὴ σκανδάλη κι' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς σκότωνε κι' ἀπὸ ἕναν.

Πρὶν μπῆ στὴν ἐρειπωμένη πύλη τοῦ ναοῦ, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἀφουγκράστηκε μὲ προσοχή.

— Μπράβο σημάδι!, ἔκανε ἐνθουσιασμένος. Δὲ γλύτωσε κανεὶς, Τσίτα, Πᾶμε τώρα νὰ σώσουμε ἐκεῖνον τὸν φουκαρὰ ποὺ ἔπεσε στὴν τρύπα.

Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατεῖ μέσα στὰ ἐρείπια. Ὁ ἀράπης μπαίνει τώρα σὲ ἕνα θολωτὸ διαμέρισμα. Ἀκριβῶς στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ διαμερίσματος βρίσκεται ἡ τρύπα ποὺ ὀδηγεῖ στὰ ὑπόγεια, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ὁ θησαυρὸς τοῦ πειρατῆ Ἀλβαρὲθ καὶ τὸ τρομερὸ φίδι Ἄγκο.

Μαζεῖ του, ὁ ἀράπης, ἔχει φέρει ἕνα μακρὸ χορτόσκοινο. Δένει τὴ μιὰ του ἄκρη σὲ μιὰ κολώνα καὶ τὴν ἄλλη τὴ ρίχνει στὴν τρύπα. Ἐπειτα σκύβει ἀπὸ πάνω καὶ φωνάζει:

— Ἐ, κυρ' ἀπὸ τέτοιε! Πιάσου ἀπὸ τὴν ἄκρη καὶ ἀνέβα! Ἀνέβα γρήγορα μὴ θυμώσω καὶ ἰσὲ ἀρχίσω στὶς σφαλιάρες.

Κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ ἀπαντάει καὶ ὁ ἀράπης πεισμώνει.

— Μήπως θέλεις παρακάλια κυρ' ἀπὸ τέτοιε; Ἐννοια σου καὶ τὸ ξέρω τὸ μυστικό, μοῦ τόπε ἡ γυναῖκα σου πῶς σ' ἔπιασε στραβωμάρα κι' ἔπεσες ἐκεῖ κάτω!

Οὔτε καὶ τώρα ὅμως τοῦ

ἀπαντάει κανείς καὶ ὁ Τσουλούφης βγάνει τὸ συμπέρασμα:

— Μήπως εἶσαι κουφὸς καὶ δὲν ἀκούς, ἀφέντη τέτοιε; Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λὲς τότε νὰ κατέβω κάτω καὶ νὰ μὴν ξελαρυγγιάζουμαι ἄδικα;

Καὶ, χωρὶς νὰ περάσῃ καμμιὰ ὑποψία φόβου, ἀπὸ τὸ μυαλό του, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ χορτόσκοινο ἑτοιμὸς νὰ κατέβῃ στὴν ...κοιλιά τοῦ φοβεροῦ "Αγκο. τοῦ πελώριου φιδιοῦ ποὺ θέλει νὰ φάῃ τρεῖς ἀνθρώπους γιὰ νὰ χορτάσῃ καὶ ποὺ τὰ μάτια του μαγνητίζουν ὅποιον ἀντικρύσῃ ἢ λάμψι τους.

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΡΑΠΗΣ

Η ΤΣΙΤΑ, ποὺ τόση ὥρα εἶχε κατέβει ἀπὸ τὸν ὦμο του καὶ κύτταζε μὲ περιέργεια τὸν ἀράπη, μόλις τὸν βλέπει νὰ ἐτοιμάζεται νὰ κατέβῃ στὴν τρύπα, μὲ ἕνα σάλτο μπαίνει μπροστά του, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σκοινὶ καὶ γλυστράει πρώτη πρὸς τὰ κάτω.

— "Ακουσε, Τσίτα!, λέει ὁ Μπουτάτα ἐνῶ κρατάει ἀκόμη τὸ χορτόσκοινο, σκύβοντας πάνω στὴν τρύπα. Πὲς σ' αὐτὸν τὸν χαζὸ ν' ἀνέβῃ γρήγορα...

Δὲν προλαβαίνει καλὰ -καλὰ νὰ τελειώσῃ τὴν κουδέντα του ὅταν βλέπῃ τὴν Τσίτα νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν τρύπα, νὰ ξεφωνίζει τρομαγμένη καὶ νὰ σκαρφαλώνῃ στὴν πλάτη του.

Ἀνεβαίνοντας ἐκεῖ, τρέμει ὁλόκληρη ἀπὸ τὸ φόβο της.

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου!, τὴ μαλλώνει ὁ ἀράπης. Τὶ ἔπαθες καὶ φοβάσαι ἔτσι; Κύτταξε νὰ δῆς πῶς κατεβαίνω ἐγώ.

Ἐτοιμάζεται νὰ γλυστρήσῃ πρὸς τὰ κάτω μὰ ἡ Τσίτα κατεβαίνει ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ τοῦ τραβάει μὲ δύναμι τὸ τσουλούφι, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Τὸ τετραπέρατο ζῶο, καθὼς ἔφτασε στὸ ὑπόγειο, ἀντίκρουσε τὸ πελώριο φίδι καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀνέβηκε γρήγορα - γρήγορα ἐπάνω. Προσπαθεῖ τώρα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀράπη νὰ κατέβῃ γιατί καταλαβαίνει πῶς ἂν φθάσῃ κάτω τὸ φίδι θὰ τὸν καταβροχθίσῃ, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ προλάβῃ ν' ἀντισταθῇ. Ὁ Μπουτάτα, ὅμως, ποὺ δὲν καταλαβαίνει γιὰ ποῖο λόγο τοῦ τραβάει τὸ τσουλούφι, νευριάζει.

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου!, κἀνει καὶ ἀφήνοντας τὸ σκοινὶ τὴν πιάνει καὶ τὴν πετάει ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα.

Ἐνῶ ὅμως ἐτοιμάζεται νὰ κατεβῇ, πάλι ἔρχεται ἡ Τσίτα καὶ τοῦ τραβάει τὸ τσουλούφι.

Ὁ Μπουτάτα, μ' ὄλο ποὺ τὴν ἀγαπάει, νευριάζει τόσο πολὺ ποὺ τῆς δίνει μιὰ μέτῃ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του στὸ κεφάλι καὶ τὴν ρίχνει κάτω ἀναίσθητη.

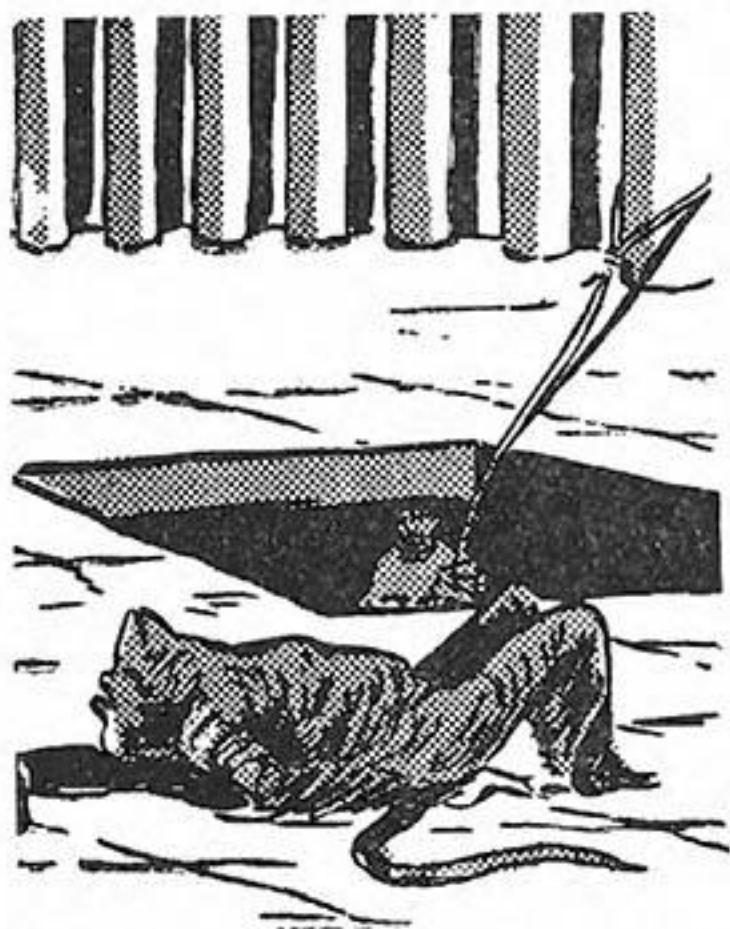
Ἐλεύθερος τώρα, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σκοινὶ καὶ κατεβαίνει.

— Ἐρχουμαι, ἀφέντη!, φω

νάζει στον ...άντρα της λευκής που συνάντησε το μεσημέρι.

Μέ τη φωνή του αυτή, ένα πελώριο σώμα αναδύει στο σκοτεινό υπόγειο. Είναι το σώμα του "Αγκο, του τρομερού φιδιού που φυλάει το θησαυρό. Το κορμί του είναι γεμάτο σκληρά λέπια, κοφτερά σαν καλακονισμένο ξυράφι. Στο κεφάλι του έχει δυο πελώρια κέρατα σαν του βοδιού και τα μάτια του βγάζουν αστραπές. Βλέποντας τον ανθρώπινο όγκο να κατεβαίνει, σαλεύει το κεφάλι του, το φέρνει δίπλα από το χορτόσκοινο και ανοίγει το πελώριο στόμα του όπου τα δόντια του μοιάζουν σαν δόντια της φάλαινας στο μέγεθος, αλλά μυτερά και κοφτερά σαν ξίφη.

Ο άραπης, για καλή του

Ο Τσουλούφης κατεβαίνει τώρα στο υπόγειο.

τύχη, κατεβαίνει με κλειστά τα μάτια κι' έτσι δεν βλέπει το φως των ματιών του φιδιού για να μαγνητιστή. Μά, ή τύχη του αυτή δεν θα κρατήσει για πολύ, ακόμη. Λίγα μέτρα τον χωρίζουν από το στόμα του τρομερού "Αγκο. Σε πέντε δευτερόλεπτα, το πολύ, θα πέσει στ' ανοιχτά σαιγόνια του συστημένου για τον άλλον κόσμο.

Μά ο Μπουτάτα φαίνεται πως έχει το... κοκκαλάκι της νυχτερίδας! Σε μια στιγμή, ένα έντομο έρχεται και κάθεται πάνω στο μέτωπό του. Ο ανδρείος άραπης, που ... σκότωσε δέκα μαύρους με την μπιστόλα του πριν έρθει στο ναό, τρομάζει αφάντασμα, ξεφωνίζει απειλησιμένα και, χωρίς να διστάση ούτε στιγμή, σταματάει το κατέβασμα και αρχίζει τώρα ν' ανεβαίνει για να βγῇ στην επιφάνεια.

Τόσος είναι ο τρόμος του πού, σε δυο δευτερόλεπτα βρίσκεται κοντά στην Τσίτα που αρχίζει τώρα να συνέρχεται. Ευτυχώς που το έντομο έφυγε από το μέτωπο του Μπουτάτα και συνέρχεται και κείνος.

—Πώ, πώ,, Τσίτα μου!, κάνει κι' αναστενάζει βαθιά. Παρατρίχα τη γλύτωση. Ένα μελυντήριο κόλλησε στο κούτελό μου και παραλίγο να με κάνη μια μπουκιά! Καλά έκανες έσύ και μου τράβαγες το τσουλούφι για να μη μ' αφήσης να κατέβω. Έπρεπε να σ' ακούσω ό βλάκας.

Θυμάται για μια στιγμή τον άντρα της λευκής που έ-

χει πέσει μέσα στην τρύπα και κουνάει το κεφάλι του με λαγχολικά.

— Πάει αυτός!, βγάζει το συμπέρασμα. Θα τον έχη φάει το μολυντήριο, τούσες ώρες που βρίσκεται εκεί μέσα. Τί να κάνω να κατέβω κάτω; Θα φύγω κι' ἄμα βρῶ τὴ λευκή που μ' ἔστειλε να τον σώσω, θα τῆς πῶ πῶς βρήκα μόνο τὰ κόκκαλά του γιατί τον ἔφαγε το μολυντήριο.

Καί, χωρίς να σκεφθῇ τίποτε ἄλλο, πιάνει τὴν Τσίτα ἀπὸ τὸ χέρι, βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸν ἐρειπωμένο ναὸ καὶ χάνεται μέσα στὴ σκοτεινὴ ζούγκλα.

Ὁ Μπουτάτα, χάρις στὸ μολυντήριο, φάνηκε τυχερὸς καὶ γλύτωσε τὸ θάνατο...

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

⊖ Α ΓΛΥΤΩΣΗ ὅμως τὸ θάνατο ὁ Ταμπόρ, ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμή τρέχει λαχανιάζοντας καὶ πλησιάζει τὸ ναὸ τῶν κακῶν πνευμάτων;

Ἔχει ἓνα κακὸ προαίσθημα τὸ Ἑλληνόπουλο, πῶς καὶ τι θὰ τοῦ συμβῇ. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ξέρη τί ἀκριβῶς. Ἐκεῖνο ποὺ φοβᾶται δὲν εἶναι ὁ ἑαυτὸς του ἀλλὰ ὁ Μπουτάτα. Ἔχει τὴν ἐντύπωσι πῶς κάποιος τρομερὸς κίνδυνος τὸν ἀπειλεῖ, ἐκεῖ στὰ ὑπόγεια τοῦ ναοῦ ποὺ ἔχει πέσει, ὅπως τοῦ εἶπε ἡ λευκὴ γυναῖκα. Θα προφθάσῃ ἄραγε νὰ τὸν βρῇ ζωντανὸ καὶ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο;

Ὁ Ταμπόρ πατάει στὰ κοφτερὰ λέπια τοῦ φιδιοῦ.

Ὅταν μπαίνει στὸν ἐρειπωμένο ναὸ, ὁλόκληρο τὸ σῶμα του εἶναι πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα. Χωρὶς νὰ καθήσῃ οὔτε στιγμὴ νὰ πάρῃ δυνάμεις καὶ νὰ ξεκουρασθῇ, φθάνει στὸ θολωτὸ διαμέρισμα ὅπου ξέρει πῶς ὑπάρχει ἡ τρύπα ποὺ ὀδηγεῖ στὸ ὑπόγειο.

Φθάνοντας ἐκεῖ, διακρίνει τὸ χορτόσκοινο ποὺ ἡ μιὰ ἄκρη του εἶναι δεμένη σ' ἓναν στύλο καὶ ἡ ἄλλη χάνεται στὴ σκοτεινὴ τρύπα. Παραξενεύεται γι' αὐτὸ ποὺ βλέπει καί, γιὰ μιὰ στιγμὴ, παρνάει ἀπὸ τὸ νοῦ του ἡ σκέψι μήπως τοῦ ἔχουν στήσει κάποια παγίδα.

Δὲν κάθεται ὅμως νὰ πολὺ σκεφθῇ. Γιατὶ ἄλλωστε νὰ τοῦ ἔχουν στήσει παγίδα; Τὶ συμφέρον θὰ εἶχε, αὐτὴ ἡ ὥραία λευκὴ νὰ τὸν σκοτώσῃ; Κι' ἂν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ δὲν τὸν πυροβολοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή ποὺ τὸν συνάντησε;

Οί σκέψεις αυτές, τὸν καθησυχάζουν καί, ἄρπάζοντας μὲ τὰ γερά του χέρια τὸ χορτόσκοινο, γλυστράει πρὸς τὴν ἄβυσσο ὅπου νομίζει πὼς βρίσκεται ὁ Μπουτάπα, ἐνῶ ἐκεῖ δὲν βρίσκεται παρὰ ὁ θάνατος...

Τὰ πόδια του ἀκουμποῦν σὲ κάτι μυτερὰ πράγματα ποὺ μπήγονται σὰν καρφιά στὶς πατοῦσες του καὶ τὸν κάνουν νὰ οὐρλιάξει ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ αἰσθάνεται.

Ἀφίνει τὸ κορμὶ του νὰ πέση πλιάγια καί, ἀνοίγοντας τὰ μισόκλειστα μάτια του, ἔτσι πεσμένος καθὼς βρίσκεται, νοιώθει νὰ τοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα μ' αὐτὸ ποὺ βλέπει...

...Δίπλα του, βρίσκεται ἕνα πελώριο φίδι μὲ τὸ κορμὶ γεμάτο μυτερὰ λέπια, μὲ δυὸ κέρατα στὸ κεφάλι καὶ μὲ δυὸ μάτια ποὺ πετοῦν ἀστραπές. Ἡ λάμψη τους ἔχει κάτι τὸ παράξενο ποὺ τὸν μαγνητίζει καὶ τὸν κάνει νὰ χάνη τὶς δυνάμεις του...

Καταλαβαίνει πὼς πέφτοντας, τὰ πόδια του ἄγγιξαν τὸ κορμὶ τοῦ φιδιοῦ καὶ πληγώθηκε. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ στὸν κίνδυνο τῶν ματιῶν ποὺ τὸν ἀπειλεῖ, ποὺ τοῦ ναρκώνει τὴ θέλησι καὶ τὴ δύναμι... Βλέπει τὸ πελώριο σῶμα τοῦ φιδιοῦ νὰ ἀναδεύεται καὶ τὸ κεφάλι του νὰ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του ἐνῶ τὰ μεγάλα σαγόνια του ἀνοίγουν ἀπειλητικά.

Ὁ κίνδυνος εἶναι τρομερὸς καὶ ὁ θάνατος ἐτοιμάζεται

νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ...

Μὰ τὸ ἀπράμητο Ἑλληνόπουλο δὲν εἶναι εὐκόλη λεία γιὰ ὅποιονδήποτε κίνδυνο. Καταλαβαίνει πὼς πρέπει ν' ἀντιδράσῃ σ' αὐτὴ τὴν παράξενη λάμψη τῶν ματιῶν τοῦ φιδιοῦ, ποὺ τὸν ἀφοπλίζει, ἄν θέλῃ νὰ μείνῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς ζωντανός. Καὶ αὐτὸ τὸ πρῶγμα τὸ κατορθώνει.

«Δὲν θὰ νικηθῶ!», λέει μέσα του καὶ νοιώθει τώρα τὶς δυνάμεις του νὰ ζωντανεύουν. Ἡ λάμψις δὲν τὸν ἀφοπλίζει ὅπως πρῶτα καὶ μπορεῖ νὰ τὴν ἀντέξῃ χωρὶς νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του.

Ἡ πρώτη του δουλειὰ εἶναι νὰ σηκωθῇ ὀρθιος, πρῶγμα ποὺ τὸ κατορθώνει. Ἡ μόνη του ἐλπίδα, ὁ μόνος δρόμος σωτηρίας, εἶναι τὸ σκοινί. Μὰ ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι κλεισμένος γιὰ τὸ φίδι βρίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ σκοινὶ καὶ μὲ τὴν παιραιμικὴ κίνησι ποὺ θὰ κάνῃ νὰ πιαστῇ ἀπὸ αὐτό, τὸ ἔρπετό θὰ τὸν ἄρπάξῃ στὰ ἀνοιχτὰ σαγόνια του ἢ θὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὴν οὐρὰ του.

Κι ἑπτάζει γύρω του ἀπελπισμένα. Καὶ μιὰ ἐλπίδα σωτηρίας... Καὶ τὸ φίδι ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι του, ἀφήνει ἕνα ἀπαίσιο σφύριγμα καὶ ἐπιτίθεται...

Μόλις καὶ μετὰ βίαιας τὸ Ἑλληνόπουλο κατορθώνει νὰ ἀντιδράσῃ. Δίνει ἕνα ἀπίθανο σάλτο καὶ πετάγεται ψηλά, πηδώντας πάνω ἀπὸ τὸ

κοριμί του έρπετου. Για λίγα
έστω δευτερόλεπτα κατορθώ-
νει να βρεθῇ ἐκτὸς κινδύνου.
Ἀνασαίνει θαρρεῖα καὶ ἡ ἀ-
γωνία κάνει τὴν καρδιά του
να χτυπάει ἀπίστευτα γοργά.

Ὡς ἄμως ποὺ δὲν προλα-
βαίνει νὰ ξεκουραστῇ οὔτε
γιὰ λίγο. Τὸ τρομερὸ Ἄμ-
πο, ποὺ εἶναι θεονήστικο, βιά-
ζεται νὰ καταβροχθίσῃ τὸ θῦ-
μα του ποὺ τόσο ἀπροσδόκη-
τα ἔπεσε μέσα στὴ φωλιά
του. Στρίβει τὸ κεφάλι του
καὶ ἐτοιμάζεται πάλι νὰ ὀρ-
μήσῃ.

Κρύος ιδρώτας περιλούζει
τὸ μέτωπο τοῦ Ταιμπόρ. Γιὰ
πρώτη φορά στὴ ζωὴ του αἰ-
σθάνεται τί θὰ πῇ φόβος. Γιὰ
πρώτη φορά δὲν ξέρει πῶς
νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἕναν ἐχθρό
του. Γιὰ πρώτη φορά τὰ χέ-
ρια του μὰ καὶ ἡ πανουργία
του τοῦ εἶναι ἄχρηστη. Ὁ
χώρος ποὺ κινεῖται εἶναι κλει-
στὸς γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὶς ἐ-
πιθέσεις τοῦ φιδιοῦ καὶ τὸ
κοριμί του εἶναι γεμάτο κο-
φτερὰ λέπια ὥστε νὰ μὴ μπο-
ρῇ νὰ παλαίψῃ μαζί του... Δὲν
τοῦ μένει, λοιπόν, παρὰ ὁ
θάνατος... Τὸ θρυλικὸ Ἑλλη-
νόπουλο κάνει τὸ σταυρό του
καὶ τὸν περιμένει μὲ ἡρεμὴ
καρδιά. Τοὺς ἀνδρείους οὔτε
καὶ ὁ θάνατος δὲν τοὺς φο-
βίζει.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΘΥΜΑ

Η ΖΟΛΑΝ εἶναι ἀνήσυ-
χη. Περιμένει τὸν Τα-
μπόρ μὰ ἐκεῖνος ἀργεῖ
νὰ φανῇ. Κακὰ προαισθήμα-

τα τὴν βασανίζουν καί, κάθε
τόσο βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ
σπηλιά, ἀνεβαίνει στὴν κο-
ρυφὴ τοῦ λόφου καὶ φωνάζει
μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμι:

— Ταιμπόρ! Ταιμπόρ!

Μόνο ἡ ἡχὼ ποὺ ἀντιλαλεῖ
στὴν ἀπέραντη ζούγκλα τῆς
ἀπαντάει καὶ κανεὶς ἄλλος.
Ξαναιμπαίνει τότε στὴ σπη-
λιά καὶ περιμένει μὲ τὴν ψυ-
χὴ γεμάτη ἀγωνία.

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς πε-
τάγεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά
— ἔχει σκοτεινιάσει γιὰ τὰ
καλὰ τώρα πιά καὶ τὰ πρῶ-
τα ἀστέρια λαμπυρίζουν στὸν
οὐρανὸ—πέφτει πάνω καὶ μιὰ
γυαίκα, μιὰ λευκὴ καὶ ὡ-
ραία γυναικα, ποὺ ἐτοιμαζό-
ταν νὰ μπη μέσα.

— Εἶσαι ἡ Ζολάν; τὴ ρω-
τάει, πρὶν ἡ ξανθεῖα κοπέ-
λα βρῇ τὸν καιρὸ νὰ μιλήσῃ.

— Ναί, ἀπαντάει.

— Ἡ συντρόφισσα τοῦ
Ταιμπόρ;

— Ναί.

— Ξέρεις ποῦ βρίσκεται
τώρα ὁ Ταιμπόρ;

— Στὸ ποτάμι. Πῆγε νὰ
συναντήσῃ ἕνα φύλαρχο. Καὶ
σύ, ποιὰ εἶσαι;

— Ὁ Ταιμπόρ δὲν εἶναι
στὸ ποτάμι, βιάζεται νὰ τῆς
πῇ ἡ ἄλλη. Τὸν παρέσυρε ὁ
φύλαρχος καὶ τὸν ἔρριξε στὰ
ὕπόγεια τοῦ ναοῦ τῶν κακῶν
πνευμάτων.

Ἡ Ζολάν γίνεται ὠχρὴ ἀ-
πὸ τὴν ταραχὴ τῆς.

— Πέρασα τυχαῖα ἀπὸ κεῖ,
τῆς ἐξηγῇ ἡ ὡραία λευκὴ, καὶ
ἄκουσα τὶς φωνές του. Μὲ
παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσω

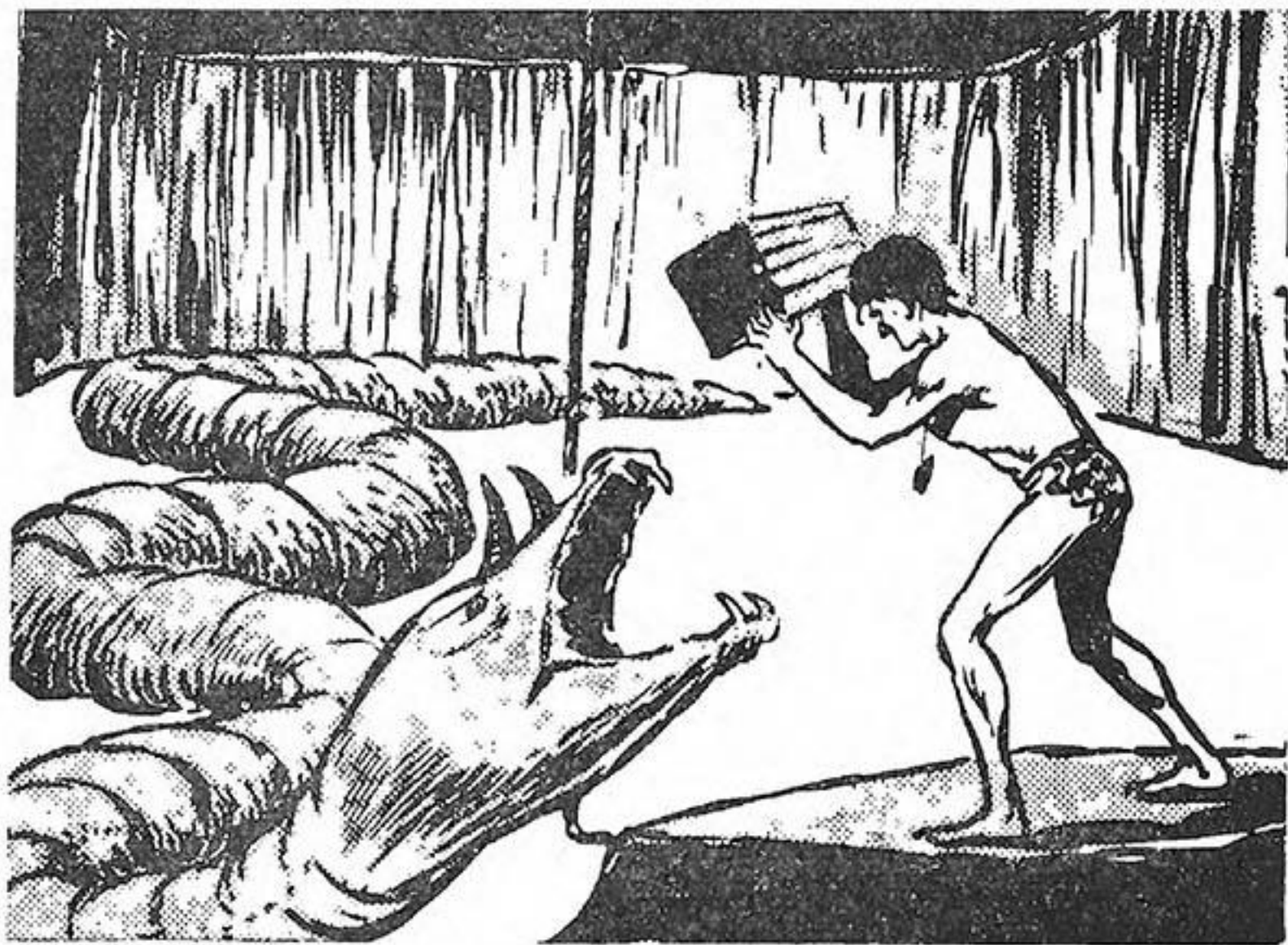
νὰ βγῇ μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μπῶ σ' αὐτὴ τὴν τρύπα, φοβᾶμαι τὰ σκοτάδια. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει σπάσει τὸ ἔνα τοῦ πόδι. Μὲ παραικάλεσε τότε νὰ ἔρθω νὰ σὲ εἰδοποιήσω. Μοῦ εἶπε νὰ τρέξεις πρὶν ἔρθῃ τὸ σκοτάδι γιατί φοβᾶται μὴ γυρίσῃ ὁ φύλαρχος καὶ τὸν σκοτώσῃ.

Εἶναι τόση ἡ ταραχὴ τῆς Ζολὰν ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο, δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ, γιὰ τὰ λόγια τῆς λευκῆς αὐτῆς γυναίκας. Παίρνει ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της φίλο ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Χωρὶς νὰ πῇ λέξι στὴ λευκὴ γυναῖκα ποὺ τῆς ἔφερε τὸ θλιβερὸ ἄγ

γελιμα, τὴν ἀφίνει καὶ τρέχει μὲ ὅλη της τὴ δύναμιν γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ ναὸ τῶν κακῶν πνευμάτων.

Πίσω της ἡ λευκὴ γυναῖκα, ἡ κόρη τοῦ αἱμοδόρου πειρατῆ Ἀλβαρέθ, τρίβει τὰ χέρια της ἐνθουσιασμένη.

— Τὸ σχέδιό μου πέτυχε!, μονολογεῖ. Τοὺς παρέσυρα καὶ τοὺς τρεῖς στὴν παγίδα. Ὁ χαζὸς ἀράπης καὶ ὁ λευκὸς νέος ποὺ τὸν λένε Ταιμπόρ, θὰ βρῖσκεται τώρα στὴν κοιλιά τοῦ Ἀμπο. Τὸ τρίτο θῦμα τρέχει γιὰ νὰ πέσῃ καὶ σὺτὸ ἀνάμεσα στὰ προμερὰ του σαγόνια. Τὰ κατὰφερα μιὰ χαρά. Σὲ λίγο θὰ κατέβω καὶ γὼ στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ ἀνεβώσω ἐπάνω τὸν

Πετάει στὸ στόμα του τὸ σιδερένιο κιβώτιο.

Τὸ φίδι ἀρπάζει τὴν πειρατίνη ἀπὸ τὸ πόδι.

θησαυρὸ τοῦ πατέρα μου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὸ ναὸ τῶν κακῶν πνευμάτων.

Σκοτάδι ἐλαφρὸ καλύπτει τώρα τὴ ζούγκλα. Ἡ Κάρμεν μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ὥστε νὰ ἀντιμετωπίσῃ μὲ κεραυνοβόλο ταχύτητα ὅποιονδήποτε κίνδυνο τῆς παρουσιασθῇ, θαδίζει σιγασφυρίζοντας εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου της.

Ἄν ὅμως ἡ Κάρμεν καθόταν νὰ ἀφουγκρασθῇ γιὰ λίγο, θᾶκουγε μερικά βήματα νὰ ἀκολουθοῦν σὲ μεγάλη ἀπόστασι τὰ δικά της.

Δὲν εἶναι βήματα θηρίων αὐτὰ ποὺ τὴν ἀκολουθοῦν.

Εἶναι βήματα ἀνθρώπων. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὴν παρακολουθοῦν προσπαθώντας νὰ μὴν τὴ χάσουν οὔτε στιγμή ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Εἶναι δυὸ σκληροὶ καὶ γεροδεμένοι ἄντρες αὐτοὶ ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ βήματα τῆς Κάρμεν καὶ ἀνήκουν στὸ πλήρωμα τοῦ πειρατικοῦ καραβιοῦ της. Ὅταν τοὺς ἄφησε στὸ καράβι, ὑποψίαστηκαν πὼς κάτι ὑποπτο συμβαίνει καὶ ἀποφάσισαν δυὸ ἀπὸ τοὺς πειρατὲς νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Τὴν εἶδαν νὰ γλυτώνῃ ἓναν ἀράπη ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κροκόδειλου, νὰ συναντᾷ τὸν Ταιμπὸρ καὶ σὲ λίγο τὴ Ζολάν, μὰ βρί-

σκονταί μακρὰ καὶ δὲν ξέ-
ρουν τί τοὺς λέει. Παραξε-
νεύονται μάλιστα ὅταν βλέ-
πουν τὸ νέο καὶ τὴν ξανθειὰ
κοπέλλα νὰ τρέχουν μὲ ὅλη
τους τὴ δύναμι πρὸς μιὰ κα-
τεύθυνη τῆς ζούγκλας.

— Κάτι ὑποπτο συμβαί-
νει σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι,
λέει ὁ ἕνας.

— Ἄς τὴν ἀκολουθήσου-
με νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη στὸ
τέλος, ἀπαντάει ὁ ἄλλος.

Κι' ἔτσι, ἐνῶ ἡ ἀρχιπει-
ρατὶνα βαδίζει ἀνυπόπτη
πρὸς τὸ νὰ τῶν κακῶν πνευ-
μάτων ὅπου βρίσκεται κρυμ-
μένος ὁ θησαυρὸς τοῦ πατέ-
ρα της καὶ ὅπου ἔστειλε τὰ
τρία θύματά της νὰ βροῦν
οἰκτρὸ θάνατο στὴν κοιλιά
τοῦ Ἄμπο, δυὸ σκιὲς ἔρχον-
ται ξοπίσω της ἀθέατες μέσα
στὸ σκοτάδι καὶ στὴν πυκνὴ
φυλλωσιὰ τῶν δέντρων τῆς
ζούγκλας.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Ο ΤΑΜΠΟΡ ὀπισθοχω-
ρεῖ. Κάθε βῆμα ποὺ κά-
νει πρὸς τὰ πίσω, λι-
γοστεύει καὶ τὴ ζωὴ του. Ὁ
τοῖχος τοῦ ὑπογείου δὲν ὑ-
πάρχει παρὰ τρία μέτρα ἀπὸ
τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται. Ἄ-
μα φθάσῃ ἐκεῖ, τὸ φίδι θὰ
ὀρμήσῃ ἐναντίον του καὶ τό-
τε καιμιὰ δύναμις δὲν θὰ
μπορέσῃ νὰ τὸν γλυτώσῃ!

Ἕνα βῆμα ἀκόμη... δύο
καί, ξαφνικά, σκοντάφτει κά-
που, σ' ἕνα ἐμπόδιο ποὺ θί-
σκεται πίσω του, παραπατάει
καὶ πέφτει. Νὰ ποὺ ἔφτασε
ἡ τελευταία του στιγμὴ. Τὸ

κεφάλι τοῦ φιδιοῦ σαλεύει
ἀπειλητικά. Τὸ ἥρωϊκὸ παι-
δὶ προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ, ἀ-
πλώνει τὰ χέρια του καὶ τὸ
ἕνα ἀπὸ αὐτά, ἀκουμπάει
σὲ κάτι μετὰλλινο! Εἶναι ἕ-
να σιδερένιο κιβώτιο πρῶνω
στὸ ὁποῖο σκόνταψε καὶ ἔπε-
σε!

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ξέρει
ὅτι ἐκεῖ μέσα βρίσκεται ὁ ἀ-
μύθητος θησαυρὸς ἐνὸς πειρα-
τῆ ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἤξερε, δὲν
θὰ τὸν ἐνδιέφερε κάτι τέτοιο.
Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει
αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶναι τὸ κι-
βώτιο. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη
δύναμι τὸ ἀρπάζει μὲ τὰ δυὸ
του χέρια, τὸ σηκώνει ψηλὰ
καί, περιμένει.

Τὸ φίδι ἀποφασίζει νὰ ἐ-
πιτεθῇ. Ἀφήνει ἕνα ἀνατρι-
χιαστικὸ σφύριγμα καὶ τὸ
κεφάλι του μὲ τὰ ἀνοιχτά
του σαγόνια ὀρμάει μπρο-
στά. Σὰν βολίδα ὅμως φεύ-
γει καὶ τὸ κιβώτιο, ποὺ κρα-
τᾷ ὁ Ταμπόρ, ἀπὸ τὰ χέ-
ρια του καὶ πηγαίνει καὶ
σφηνώνεται στὰ σαγόνια τοῦ
τέρατος!

Τὸ Ἄμπο ξαφνιαίνεται
γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὅπως ξαφνια-
ζεται καὶ ὁ Ταμπόρ. Εἶχε
πετάξῃ τὸ κιβώτιο στὴν ἀ-
πελπισία του ἐπάνω καὶ δὲν
περίμενε νὰ σκιαλώσῃ στὸ
στόμα τοῦ ἑρπετοῦ. Τὸ βλέ-
πει τώρα νὰ μὴ μπορῇ νὰ
βγάλῃ τὸ κιβώτιο ἀπὸ τὸ
στόμα του ποὺ ἔχει κολλήσῃ
καὶ ἡ καρδιά του πλημμυρί-
ζει ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Ἀναγκάζεται ὅμως νὰ με-
τριάσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του.

Τὸ Ἄμπο, μὴ μπορῶντας νὰ ξεφορτωθῇ τὸ κιβώτιο ποὺ κόλλησε στὸ στόμα του, ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζει τὸ κορμὶ του ὀλόγυρα καὶ ἡ τεράστια οὐρὰ του χτυπάει δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοὺς τοίχους. Σὲ μιὰ στιγμή ἡ ἄκρη τῆς πέφτει κατακόρυφα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ἑλληνόπουλου καὶ μόλις τὴν τελευταία στιγμή κατορθώνει νὰ λυγίσῃ τὸ κορμὶ του ἀπὸ τοῦμα καὶ ν' ἀλλάξῃ θέσι.

Ἀναγκάζεται τώρα νὰ ἔχῃ τὰ μάτια του τέσσερα καὶ παρακολουθεῖ μὲ ὑπερέντασι τῶν αἰσθήσεων τὶς κινήσεις τῆς οὐρὰς τοῦ τέρας. Δὲν φοβᾶται τόσο μήπως τὸν χτυπήσῃ, γιατί κάθε τόσο μετακινεῖται καὶ ἀποφεύγει τὸν κίνδυνο, ὅσο φοβᾶται μήπως καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς κινήσεις κόψει τὸ χορτόσχοινο ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὴν τρύπα. Ἄν γίνῃ κάτι—τέτοιο, τότε τὸ θρυλικὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας εἶναι καταδικασμένο νὰ μείνῃ ἐδῶ κάτω, παρέα μ' αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο τέρας.

Ἐνῶ κάνει αὐτὲς τὶς σκέψεις, βλέπει τὴν οὐρὰ τοῦ φιδιοῦ νὰ ἡσυχάζῃ. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ στόμα του ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὸ σιδερένιο κιβώτιο ποὺ εἶχε σκαλώσει στὰ δόντια του καὶ ἀνοιγοκλείνει τώρα τὶς μασέλες του.

Τὸ ἥρωϊκὸ παιδὶ μὲ τὴν καταπληκτικὴ ἐτοιμότητα σκέψεως ποὺ τὸ διακρίνει, καταλαβαίνει πῶς, ἂν μείνῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο ἐδῶ, θὰ γίνῃ ἔ-

νας ὑπέροχος μεζές γιὰ τὸ φίδι. Κάνει λοιπὸν ἕναν ὑπολογισμὸ μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς καί, τὴν ἐπόμενη στιγμή, τὸ κορμὶ του ταξιδεύει στὸν ἀέρα καὶ ἀρπάζεται γερὰ ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο.

Ὡσπου νὰ προλάβῃ τὸ φίδι νὰ καταλάβῃ πῶς τοῦ φεύγει ἡ λεία καὶ νὰ ἀντιδράσῃ, τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ σὲ λίγο θὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια.

Μὰ δὲν εἶναι τυχερό του νὰ ἀποφύγῃ ἀπόψε τὸ θάνατο. Φαίνεται πῶς ἡ μοῖρα τὸν ἔχει καταδικάσει. Ἐνῶ δὲν ἀπέχει παρὰ δυὸ μέτρα γιὰ νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια, νοιώθει ἕνα τρομερὸ βάρος νὰ τοῦ πιέζῃ τὸ κεφάλι καί, ἄθελά του, κατακυλάει πάλι στὸ ὑπόγειο!

Μόλις πατάει τὸ πόδι του κάτω, δίπλα του πέφτει ἕνα ἄλλο σῶμα. Εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ζολάν, ποὺ βιάστηκε νὰ κατέβῃ στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ταμπόρ!, φωνάζει καὶ κάνει νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, εἰσαι καλὰ; Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ σὲ βρίσκω ζωντανό! Νόμιζα πῶς...

Ἀναγκάζεται νὰ σταματήσῃ γιατί ὁ Ταμπόρ τὴν σπρώχνει βίαια ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ρίχνει κάτω. Ἦταν καιρὸς γιατί τὸ φίδι ἐπετέθη λυσσασμένο καὶ μόλις τὴν τελευταία στιγμή τὸ παιδὶ μπόρεσε νὰ λυγίσῃ τὸ κορμὶ του ἀριστερὰ σπρώ-

χνοντας και τη Ζολάν.

— Θεέ μου, κάνει τώρα το ξανθό κορίτσι, τί είναι αυτό, Ταιμπόρ;

— Είναι ο θάνατός μας!, τής απαντάει με ειλικρίνεια το παιδί. Ένα λεπτό αν άργούσες να κατέβης, θα είχαμε σωθῆ. Ποιός σ' έστειλε έδω;

— Μια λευκή, του λέει το κορίτσι που βάζει τα χέρια της μπροστά στα μάτια για να μην αντικρύζει το φῶς που βγαίνει από τα μάτια του φιδιού.

— Την κακούργα!, λέει το Έλληνόπουλο και το βλέμμα του πέφτει στο σχοινί. Το φίδι, όμως, λές και κατάλαβε την πρόθεσί του, κουλουριάζεται κάτω από αυτό και υψώνει το κεφάλι του, έτοιμο να έπιτεθῆ.

Καιμια έλπίδα δέν υπάρχει τώρα πια για τα δυο παιδιά. Ο Ταιμπόρ για πρώτη

Με ένα σάλτο περνάει πάνω από το φίδι.

φορά στη ζωή του, καταθέτει τα όπλα. Με καρδιά πλημυρισμένη από πόνο, όχι γιατί θα πεθάνη αυτός, αλλά γιατί δέν μπορεί να κάνει τίποτε για να βοηθήση την αγαπημένη του φίλη, την άγκαλιάζει και περιμένει το θάνατο.

Όμως, άδικα περιμένει γιατί την άμέσως επόμενη στιγμή μεσολαβεί κάτι που ανατρέπει την κατάσταση. Από το σχοινί που κρέμεται ένα σώμα πέφτει ξαφνικά και.. μια κραυγή φρίκης άνηχεί.

Ο Ταιμπόρ και η Ζολάν γυρίζουν τα βλέμματά τους και βλέπουν την λευκή γυναίκα νάχη πέσει πάνω στο τεράστιο διπλωμένο σώμα του φιδιού. Το κορμί της σκίζεται από τα κοφτερά λέπια και ούρλιάζει από τούς πόνους. Βλέπει σέ λίγη απόστασι τον Ταιμπόρ και τη Ζολάν ζωντανούς και το φίδι ξύπνιο και άπορεί, μα δέν μπορεί τώρα να σκεφθῆ πῶς έγινε και σώθηκαν τα δύο θύματά της. Απλώνει μόνο τα χέρια και φωνάζει:

— Έλεος, σώστε με!

Το Έλληνόπουλο με τη μεγάλη καρδιά, δοκιμάζει ν' απλώση τα χέρια του μα δέν προλαβαίνει. Το κεφάλι του φιδιού πλησιάζει τη λευκή γυναίκα και σέ λίγο την κατσbroχθίζει άρπάζοντάς την πρώτα από το πόδι.

— Θεέ μου!, κάνει η Ζολάν με φρίκη, έτοιμη να λι

ποθυμήση γιατί ξέρει πώς ή ίδια τύχη περιμένει και αυτούς.

Ο Ταιμπόρ ρίχνει πάλι το βλέμμα του στο χορτόσχοινο και... μένει με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη! Δυο άντρες γλιστρούν προς τα κάτω, κρατώντας από ένα γιαταγάνι ο καθένας τους. Το φίδι όμως τους είδε και ανοίγοντας το πελώριο στόμα του, έχασε με μεγάλη ευκολία τους δυο απροσδόκητους επισκέπτες χωρίς εκείνοι να προλάβουν να αντισταθούν.

Το Έλληνόπουλο έχει δη πολλές τρομακτικές σκηνές από τον καιρό που βρέθηκε στη ζούγκλα μα αυτή ή σκηνή είναι ή πιο τρομακτική απ' όλες. Μπροστά στα μάτια του το συχαμερό αυτό έρπετο κατάπιε τρεις ανθρώπους χωρίς να μπορέσουν να αντισταθούν αλλοίως χωρίς να μπορέση και αυτός να τους βοηθήση.

Μα οί έκπληξεις του Ταιμπόρ δεν παίρνουν τέλος. Βλέπει τώρα το φίδι να αφήνη ένα βαθύ και ανατριχιαστικό μουγγρητό, να σκύβη το κεφάλι του και... να κοιμάται! Το στομάχι του χόρτασε αρκετά και τώρα το έρριξε στον ύπνο.

ΟΙ ΚΑΤΑΡΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΧΑΝ

-ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ!, λέει τότε ή Ζολάν. Είναι μοναδική ευκαιρία να το σκάσουμε τώρα που

Τη στιγμή εκείνη σκοντάφτει κάπου και πέφτει.

ναρκώθηκε το φίδι.

Ο Ταιμπόρ δεν φέρνει αντίρρηση. Άλλά, προτού φύγη, θέλει να λογαριαστή μιὰ και καλή με το τέρας. Ένα από τα γιαταγάνια που κρατούσαν οί δυο άνθρωποι που έπεσαν κατ' ευθείαν στο άνοιχτο του στόμα, είναι πεσμένο κάτω. Το αρπάζει με τα δυο χέρια, το σηκώνει ψηλά και το κατεβάζει με όρμη.

Ο λαιμός του τέρατος κόβεται στα δύο και ή Ζολάν ένθουσιάζεται για το κατόρθωμα του Ταιμπόρ. Ξαφνικά, όμως από τη μιὰ γωνιά του υπογείου φανερώνεται ένας σκελετωμένος νέγρος. Τα δυο παιδιά τον βλέπουν και τον αναγνωρίζουν.

—Είναι ο Χαραχάν!, λέει πρώτη ή Ζολάν και νοιώθει

ένα κρύο ρίγος στη σπονδυλική της στήλη. 'Ο μάγος Χαραχάν!

— 'Εγώ είμαι!, λέει με υπόκωφη φωνή ο κακός μάγος. 'Εγώ είχα δώσει το φίδι αυτό σ' έναν πειρατή για να φυλάει το θησαυρό του. 'Η κόρη του σήμερα σάς παρέσυρε στην παγίδα για να ταΐσετε το αγαπημένο μου φίδι και να πάρει αυτή ανενόχλητη το θησαυρό, μα έσείς κατωρθώσατε και μείνατε ζωντανοί ενώ εκείνη και δυο από τους συντρόφους της βρήκαν οίκο στο θάνατο στην κοιλιά του φιδιού. Δεν θα μ' έννοιαζε αυτό αν δεν σκοτώνατε το αγαπημένο μου φίδι. Τώρα ή κατάρα μου θα πέση σαν κεραυνός πάνω στα κεφάλια σας.

Καθώς μιλάει, η αδύνατη σιλουέττα του γίνεται άφαντη! Μόνο η φωνή του άντηχει παράξενα και φέρνει ανάτριχίλα στα δυο παιδιά. Και ταριέται συνέχεια και ο Ταμπόρ που δεν μπορεί να τον ακούει, ρίχνει στον ώμο του τη Ζολάν και γραπώνεται από το χορτόσχοινο. Δεν προλαβαίνει όμως να ανέβη ούτε ένα μέτρο και το χορτόσχοινο αρπάζει φωτιά και κόβεται, πιο πάνω από το μέρος που το έπιανε!

Πέφτουν και οι δυο ανάσκελα κάτω. 'Η φωνή του μάγου εξακολουθεί να άντηχί και οι κατάρες του να γεμίζουν το υπόγειο. Σε μια στιγμή, καθώς ο Ταμπόρ γυρίζει το βλέμμα του ολόγυρα, βλέπει

ένα άνοιγμα στον τοίχο. 'Ενα άνοιγμα που προηγουμένως δεν υπήρχε.

— Αυτή είναι η σωτηρία σας!, λέει ο άόρατος μάγος Χαραχάν. Σας άνοιξα ένα δρόμο για να περάσετε μέσα στη νεκρή πολιτεία. 'Εκεί μέσα θα βρήτε το θάνατο που σάς ταιριάζει. 'Η κατάρα μου θα σας συνοδεύη ώσπου να πεθάνετε.

'Ο Ταμπόρ πιάνει από το χέρι τη Ζολάν και έτοιμάζεται να περάση στο άνοιγμα του τοίχου. Ξαφνικά, ένας γδούπος ακούγεται στη μέση του υπογείου και στη συνέχεια μια γνώριμη φωνή:

— Μπα σε καλό σας, ποιός έκοψε το σκοινί!

Είναι ο Μπουτάτα, μαζί με την Τσίτα, την άχώριστη μαϊμού του!

Η ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ καταλάβουμε πώς βρέθηκε ο Μπουτάτα στο υπόγειο του ναού των κακών πνευμάτων, πρέπει να τον ακολουθήσουμε τη στιγμή που βγαίνει από τα έρείπια, άφου γλύτωσε από το μολυντήρι. Δεν προχωρεί ούτε είκοσι μέτρα μακριά από το ναό και νοιώθει το κεφάλι του βαρύ από τη νύστα.

— Δεν καθόμαστε εδώ, Τσίτα, να πάρουμε έναν ύπνάκο; λέει στη μαϊμού. Το πρώτ πάμε στη σπηλιά μας.

Πέφτει λοιπόν πάνω σε μερικά ξερά φύλλα και κοιμά-

ται. Δίπλα του κοιμάται και η Τσίτα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, μιὰ υπόκωφη φωνὴ τὸν ξυπνάει. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ κακοῦ μάγου Χαραχάν πὺ καταριέται τὰ δυὸ παιδιὰ μέσα στὸ υπόγειο, ἐπειδὴ τοῦ σκότωσαν τὸ ἀγαπημένο του φίδι.

Ὁ ἀράπης πὺ θυμώνει μὲ τὸ παραμικρὸ, σηκώνεται ἐπάνω καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ ναὸ γιὰ νὰ ταραξῇ στὶς σφαλῖνες ἐκεῖνον πὺ τόλμησε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸν ὕπνο. Μπαίνοντας ὅμως στὰ ἐρείπια ἀκούει τὴ φωνὴ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα πὺ συγκοινώνει μὲ τὸ υπόγειο.

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, κάνει ὁ Μπουτάτα, νὰ μάθῃς νὰ μὲ ξυπνάς.

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ κραιμιέται ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο καὶ πέφτει μέσα στὸ υπόγειο. Πίσω του πέφτει καὶ ἡ Τσίτα.

— Καταραμένοι νὰ εἴσαστε!, ἀκούει τότε νὰ λέῃ μιὰ φωνή.

— Καταραμένος νὰ εἶσαι ἐσύ!, ἀπαντᾷ ὁ ἀράπης, μισοζαλισμένος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸ πέσιμο.

— Θὰ χαθῇτε μέσα στὸν ἄγνωστο κόσμον τῆς πολιτείας!, συνέχισε ἡ φωνὴ τοῦ ἀόρατου μάγου.

— Θὰ χαθῇς ἐσύ ἂν σοῦ ρίξω μιὰ σφαῖρα μὲ τὴ μπιστόλα μου!, ἀπειλεῖ ὁ ἀράπης.

— Μπουτάτα!, φωνάζει τότε ὁ Ταμπόρ.

Ὁ Τσουλούφης πὺ ξεζαλί

ζεται ἀρκετά, μόλις τώρα βλέπει τοὺς δυὸ συντρόφους του καὶ τὸ πελώριο καὶ νεκρὸ φίδι.

— Ἀφέντη, Ταμπόρ, διαμαρτύρεται, τί ἔπαθες καὶ φωνάζεις ἔτσι;

— Καταραμένος νᾶσαι κι' ἐσύ!, λέει ὁ ἀόρατος Χαραχάν.

Ὁ Μπουτάτα γίνεται μπαρούτη:

— Ἀφέντη, Ταμπόρ, θὰ σταματήσῃς τὶς κατάρες ἢ θὰ σὲ γεμίσω κουμπότρυπες μὲ τὴ μπιστόλα μου;

— Προχωρήστε στὴν εἴσοδο πὺ ὁδηγεῖ στὸ θάνατο, συνεχίζει ὁ Χαραχάν.

— Ὦχού!, κάνει ὁ Μπουτάτα, τρελλάθηκα ἀφέντη Ταμπόρ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο πλησιάζει τὸν ἀράπη, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὁδηγεῖ πρὸς τὸ ἀνοιγμα τοῦ τοίχου. Τὸν σπρώχνει μέσα καὶ ἀκολουθεῖ πίσω του μὲ τὴ Ζολάν καὶ τὴν Τσίτα. Ξαφνικά, ἕνας δυνατὸς θόρυβος ἀντηχεῖ πίσω τους. Γυρίζουν τότε καὶ βλέπουν πὺς ἡ τρύπα ἔχει κλείσει.

Σκοτάδι ἀπόλυτο κυριαρχεῖ ἐδῶ πὺ βρίσκονται. Ὁ Ταμπόρ προχωρεῖ μπροστὰ καὶ ἀκολουθοῦν ἡ Ζολάν καὶ ὁ Μπουτάτα πὺ στὸν ὦμο του κάθεται ἡ μαϊμού.

— Γιὰ ποῦ τὸ βάλαμε ἀφέντες; ρωτᾷ σὲ μιὰ στιγμή. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἀπαντᾷ κανεὶς, λέει στὸν ἑαυτό του:

— Καλὰ νὰ πάθῃς Μπου

τάτα. Νὰ κοιμάσounα καὶ νὰ μὴν ξυπνοῦσες.

Πόσο κρατάει αὐτὴ ἡ τυφλὴ πορεία μέσα στὸ πικνὸ καὶ ἀδιαπέραστο σκοτάδι; Κανεὶς δὲν ξέρει. Καὶ οὔτε ποιοὺ θὰ εἶναι τὸ τέλος τῆς πορείας ξέρουν. Ὁ Ταμπὸρ μαντεύει ὅμως πὼς μεγάλοι καὶ τραμεροὶ κίνδυνοι τοὺς ἀπειλοῦν. Ἡ κατάρα τοῦ μάγου Χαραχὰν θὰ τοὺς ἀκολουθῇ βῆμα πρὸς βῆμα...

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς βαδίζει, πρῶτος, νοιώθει νὰ χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπό του ἓνα δροσερὸ ἀεράκι.

— Φθάνουμε στὴν ἄκρη τοῦ ὑπόγειου δρόμου, λέει στοὺς συντρόφους του.

Καὶ πραγματικά, δὲν προχωροῦν πιὸ πολὺ ἀπὸ ἓκατὸ βήματα ὅταν τὸ σκοτάδι διαλύεται καὶ πάνω ἀπὸ τὰ κε-

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ Ζολάν; ρωτάει ἡ λευκὴ γυναῖκα.

Περιμένουν τώρα σίγουρα τὸ θάνατο...

φάλια τοὺς φεγγίζουν χιλιάδες ἀστέρια.

Ὁ Ταμπὸρ κυττάζει γύρω του, ὅσο τοῦ ἐπιτρέπει τὸ μισοσκοτάδο καὶ ἀπορεῖ. Πρῶτη φορὰ ἀντικρύζει αὐτὸ τὸ παράξενο τοπίο. Εἶναι μιὰ κοιλάδα ποὺ τὴν κυκλώνουν μεγάλα βουνὰ καὶ ποὺ στὴ μέση τῆς ὑψώνονται κάτι παράξενα κτίρια σὰν μυθικὰ παλάτια! Ἀλλά, τὸ πιὸ παράξενο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει πρὸς τὸ βάθος τῆς κοιλάδας. Ἀμέτρητες φωτεινὲς γραμμὲς διασχίζουν τὸν ἀέρα, δημιουργώντας ἓνα φαντασμαγορικὸ θέαμα. Θάλεγε κανεὶς πὼς χιλιάδες ἀστραπὲς σέρνονται πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια.

Ὁ Μπουτάτα ποὺ τὶς βλέ-

πει, βγάζει τὸ συμπέρασμα:

— Εἶναι μολυντήριο, ἀφέντη. "Αἷμα σοῦ κολλήσουν ἐπάνω, κόηκες! Μοῦ κολλήσε ἓνα μιὰ μέρα στὸ κούτελο καὶ τοῦ δίνω μιὰ μὲ τὴ μπιστόλα μου...

Τὴ φωνὴ τοῦ Μπουτάτα τὴ διακόπτει ἡ φωνὴ τῆς Ζολάν.

— Ταμπόρ, λέει στὸ σύντροφό της καθὼς προχωροῦν, δὲν νομίζεις ὅτι βρισκόμαστε σὲ μιὰ νεκρὴ πολιτεία, ἐγκιαταλειμμένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

— Αὐτὸ νομίζω καὶ γώ, ἀπαντάει τὸ Ἑλληνόπουλο. Τὰ πόδια μας πατοῦν σ' ἔναν πέτρινο δρόμο ποὺ θὰ πρέπει νὰ τὸν ἔχουν φτιάξει ἀνθρώπινα χέρια.

— Αὐτὴ ἡ σιωπὴ μὲ φοβίζει, ψιθυρίζει ἡ Ζολάν.

Ὁ πειρατὴς πέφτει στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ ἔρπετοῦ.

Τὸ πελώριο πουλὶ σήκωσε στὰ νύχια τοῦ τῆ Ζολάν.

— Μπα σὲ καλὸ σου, φοβητσιάρρα!, τὴ μαλλώνει ὁ ἀράπης. "Αἷμα ἔχης ἐμένα δίπλα σου δὲν πρέπει νὰ σὲ φοβίζη τίποτε.

Προχωροῦν τώρα σιωπηλοί. Ξαφνικά, ἓνα φτεροκόπημα ἀκούγεται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Ὁ Ταμπόρ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἀρπάζει ἓνα ξύλο ποὺ βρίσκει πρόχειρο μπροστά του ἐνῶ ὁ ἀράπης τραβάει τὴ μπιστόλα του.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι μολυντήριο, ἀφέντη, λέει τρέμοντας ὁλόκληρος.

Καὶ καθὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Τσίτα τοῦ πιάνει τὸ Τσουλούφι, ὁ Μπουτάτα νομίζει πὼς κάθησε στὸ κεφάλι του τὸ μολυντήριο, σηκώνει τὴ μπιστόλα του καὶ πυροβολεῖ στὸν ἀέρα ἑτοιμὸς νὰ λιπο-

θυμήση ἀπὸ τὸν τρόμο του.

— Τὸ σκότωσα!, λέει ὁ Τσίτα διώχνει τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ τσουλούφι του.

Τὸ φτεροκόπημα τώρα ἀκούγεται πιὸ δυνατὰ καὶ ἕνα ὀρμητικὸ ρεῦμα ἀέρος ρίχνει κάτω τοὺς τρεῖς συντρόφους, ἐνῶ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους παρουσιάζεται ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος ποὺ τοὺς σκεπάζει ὅλους. Εἶναι ἕνα τεράστιο πουλὶ ποὺ τὰ φτερά του θὰ μπορούσαν νὰ σκεπάσουν καὶ ἕνα σπίτι, ἀκόμη!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ ποὺ ἔτυχε νὰ πέση μπρούμυτα παίρνει μιὰ στροφή μετὰ τὸ κορμί του καὶ δοκιμάζει νὰ σηκωθῇ, σφίγγοντας τὸ ρόπαλο ποὺ κρατᾷ στα χέρια του γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ὑπερφυσικοῦ πουλιοῦ ποὺ τοὺς σκέπασε μετὰ τὰ φτερά του.

Εἶναι ἀργὰ ὅμως νὰ πετύχῃ αὐτὸ ποὺ θέλει τὸ ἡρώϊκὸ Ἑλληνόπουλο. Τὸ γιγαντιαῖο πουλὶ ἔχει σηκωθῇ κάπου δέκα μέτρα ψηλὰ καὶ στὰ πόδια του, κρατᾷ ἕναν μαῦρο ὄγκο!

— Ζολάν!, φωνάζει ὁ Ταμπόρ.

— Ταμπόρ!, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ φωνὴ τῆς ξανθειᾶς κοπέλλας ἀπὸ ψηλὰ.

Ὁ Ταμπόρ νοιώθει τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴ φρίκη γιὰ τὸ ξαφνικὸ κακὸ ποὺ τὸν βρῆκε, ἐνῶ ὁ ἀδιόρθωτος Μπουτάτα, βρίσκει καιρὸ νὰ

πῇ τὸ ἀστεῖο του.

— Ποιὸς τῇ χάρι σου, ἀφέντη Ζολάν!, τῆς φωνάζει. Ἐκεῖ ψηλὰ ποὺ πᾶς δὲν ὑπάρχουν μολυντήρια. Ἀλλοίμονο σὲ μᾶς ποὺ μένουμε ἐδῶ κάτω.

Ὁ Ταμπόρ προσπαθεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πορεία τοῦ τεράστιου πουλιοῦ μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Γρήγορα τὸ χάνει καὶ ἡ ἀπόγνωσι κυριεύει τὴν ψυχὴ του. Ἄν αὐτὸ τὸ πουλὶ εἶναι σαρκοφάγο θὰ κατασπαράξῃ τὴ δυστυχισμένη Ζολάν καὶ ἴσως δὲν βροῦνε οὔτε τὰ κόκκαλά της.

Τοῦ τὸ λέει τοῦ Μπουτάτα, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια του τρέχουν ἄφθονα δάκρυα.

— Ἡ κατάρρα τοῦ Χαραχάν ἔπιασε, Μπουτάτα, τοῦ λέει. Ἴσως δὲν βροῦμε οὔτε τὰ κόκκαλα τῆς μικρῆς μας Ζολάν.

— Ἔ, μὴν εἶσαι τόσο ἀπαισιόδοξος!, τὸν παρηγορεῖ ὁ Μπουτάτα. Μπορεῖ νὰ βροῦμε τὸ κόκκαλό της. Τόση πείνα θάχῃ αὐτὸ τὸ πουλί γιὰ νὰ τὴν καταβροχθίσῃ ὁλόκληρη; Μπᾶ σὲ καλὸ σου, πετᾷς κάτι βλακεῖες κάθε τόσο ποὺ δὲν τρώγονται, ἀφέντη Ταμπόρ. Εὐτυχῶς ποὺ ἔχεις καὶ μένα τὸν πολύξερο κοντά σου καὶ σὲ συμβουλεύω πότε—πότε. Σωστὰ δὲν λέω, Τσίτα;

Μὰ ἡ Τσίτα δὲν ἀκούει τὸν Μπουτάτα γιατί, ἀπλοῦστα δὲν εἶναι στὸ λαιμό του. Ὁ ἀράπης τὸ παίρνει εἶδησι καὶ παραξενεύεται.

— Κυρὰ Τσίτα!, φωνάζει,

ποῦ εἶσαι κρυμμένη; Ἔβγα ἔξω, δὲν ἦταν μολυντήρι αὐτὸ ποὺ πήρε τὴ Ζολάν. Ἕνα πουλάκι ἦταν.

Ὅσο καὶ ἂν τὴ φωνάζει, ὅμως, ἡ Τσίτα δὲν ἀκούγεται.

— Πάει τὸ μαῖμουδάκι μου!, κάνει ἀπελπισμένος στὸ τέλος ὁ ἀράπης. Μοῦ τὸ πήρε τὸ ὄρνιο ποὺ πήρε τὴ Ζολάν. Τί γίνεται τώρα, ἀφέντη Ταμπόρ; γυρνάει καὶ λέει στὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ βρῆς κανένα κόκκαλο ἀπὸ τὴ Ζολάν, ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ βρῶ οὔτε μιὰ τρίχα της. Μπᾶ σὲ καλὸ μου, πετάω κάτι μακράβρια πότε—πότε ποὺ μὲ πιάνει τὸ παράπονο.

Καί, χωρὶς αἶλλη κουβέντα ὁ ἀράπης κάθεται καὶ κλαίει!

Ὁ Ταμπόρ μὲ ὅλη τὴ στενοχώρια του, τὸν λυπᾶται καὶ πηγαίνοντας κοντά του τὸν χτυπάει στὴν πλάτη.

— Πρέπει νᾶχης ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό, Μπουτάτα, τοῦ λέει. Μπορεῖ νὰ βροῦμε ζωντανὲς τὴ Ζολάν καὶ τὴν Τσίτα.

Ὁ Μπουτάτα σηκώνει τότε τὸ κεφάλι, σκουπίζει τὰ δάκρυά του καὶ λέει:

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου, πετᾶς κάτι κοτσάνες πότε—πότε ἀφέντη Ταμπόρ, ποὺ μοῦρχεται νὰ σπαρταρήσω ἀπὸ τὰ γέλια. Εἶσαι βλάκας νὰ περιμένῃς νὰ βρῆς ζωντανὲς τὴ Ζολάν καὶ τὴ μαῖμου. Χά... χά... χά!...

πιέται τώρα ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια.

* * *

Ἔχει ξεμερώσει. Ὁ Ταμπόρ προτίμησε νὰ περάσῃ τὴ νύχτα κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, μαζὶ μὲ τὸ Μπουτάτα καὶ νὰ προχωρήσῃ τὸ πρωῒ γιατί ἡ πορεία μέσα στὸ σκοτάδι, σ' αὐτὸ τὸ ἄγνωστο μέρος, θάταν ἐπικίνδυνη. Ἀλλωστε, ποῦ νὰ βαδίζουν στὰ τυφλά, χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ πηγαίνουν;

Τώρα, τὰ μάτια τοῦ Ταμπόρ στρέφονται μὲ κατάπληξι ὀλόγυρα. Βρίσκεται σ' ἓναν καινούργιο κόσμον ποὺ πρώτη φορὰ τὸν ἀντικρύζει, σὲ μιὰ πολιτεία ποὺ δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ ἵχνος ἀνθρώπινης ζωῆς λὲς καὶ τὸ φᾶσμα τοῦ θανάτου ἔχει ἀπλωθῇ καὶ δὲν ἔχει ἀφήσει κανέναν ζωντανό. Στὸ βάθος διακρίνουν μερικὰ οἰκοδομήματα σὰν πύργους καὶ λιθόστρωτοι δρόμοι ἔχουν χαραχτὴ στὸ ἔδαφος.

— Πᾶμε νὰ κάνουμε μιὰ ἐπίσκεψι σ' αὐτοὺς τοὺς πύργους, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἴσως νᾶχουμε τὴν τύχη νὰ συναντήσουμε ἐκεῖ τὴ Ζολάν.

Βαδίζουν κάπου μισὴ ὥρα, πάνω σ' ἓνα δρόμο ποὺ τὸν σκεπάζουν πελώρια δέντρα. Σὲ μιὰ στιγμή κουράζονται καὶ ἀποφασίζουν νὰ καθήσουν. Ὁ Ταμπόρ κάθεται πάνω σὲ μιὰ πέτρα ἐνῶ ὁ Μπουτάτα προτιμᾷ νὰ καθήσῃ κάπου πιὸ μαλακά. Διαλέγει μιὰ γκρίζαι πέτρα

καὶ στρώνεται μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι.

— Ὠραία πολυθρόνα! , κάνει ὁ ἀράπης. Ἔχει καὶ μαλλιά. Πιὸ ἀναπαυτικὰ δὲν ἔχω καθήσει ποτέ μου.

Ὁ Ταμπὸρ συλλογίζεται τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ Ζολὰν καὶ δὲν δίνει σημασία στὰ παράξενα λόγια τοῦ χαζοῦ ἀράπη.

— Βρέ... βρέ.. βρέ!, συνεχίζει ὁ Μπουτάτα, βλέποντας τὴ μαλλιαρὴ πέτρα νὰ σηκώνεται. Βρῆκα μιὰ πολυθρόνα σουσπαισιὸν ἀφέντη!

Τώρα τὸ Ἑλληνόπουλο γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του καί, ἐκεῖνο ποὺ βλέπει, τὸν ἀφήνει γιὰ λίγες στιγμὲς ἄφωνο ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ἡ μαλλιαρὴ πέτρα τοῦ Μπουτάτα δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ξαπλωμένη γκρίζα ἀρκούδα ποὺ κοιμόταν καὶ ποὺ τώρα, νοιώθον

Προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀράπη ποὺ κλαίει.

τας πάνω της βάρος, σηκώνεται σιγά—σιγά.

— Μπουτάτα, κατέβα κάτω!, τοῦ φωνάζει.

— Γιὰ νὰ ἀνέβης ἐσύ; τοῦ λέει ὁ ἀράπης. Πετᾷς πότε—πότε κάτι ξαφνικά, ἀφέντη Ταμπόρ...

Ἡ πέτρα ποὺ κάθεται ὁ ἀράπης σηκώνεται ὁλότελα τώρα καὶ ἀφήνει ἓνα μουγγρητὸ ποὺ παραξενεύει τὸ Μπουτάτα. Κάνει στροφή καὶ ρίχνει τὸν καθαυτὸν της ἀνάσκελα κάτω. Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ κάνει ἓνα σάλτο καὶ τὰ ἴδια μπροστινὰ της πόδια στηρίζονται πάνω στὸ στήθος τοῦ ἀράπη, κρατώντας τὸν ἀκίνητο πάνω στὴ γῆ.

Ὁ Τισουλούφης γυρίζει τὸ βλέμμα του, τὴν ἀντικρύζει καὶ βρίσκει ὄρεξι γιὰ ἀστεῖα:

— Ἔ, γιαγιά!, φωνάζει στὴν ἀρκούδα, πάρε τὰ πόδια σου ἀπὸ τὸ στήθος μου μὴ μὲ κάνης καὶ θυμώσω. Γιατὶ ἂν θυμώσω θὰ σοῦ ἀστράψω δυὸ σφαλιάρες ποὺ θὰ δῆς τὸν οὐρανό... μαντήλι!

Μὰ ἡ ἀρκούδα δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ χορατὰ καὶ χαιμηλώνει τὸ κεφάλι της νὰ ἀρπάξῃ τὸ θῦμα της ἀπὸ τὸ λαιμό. Λογαριάζει ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο καὶ ξενοδόχος αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἔχει ἀρπάξει ἓνα ρόπαλο καὶ μὲ αὐτὸ δίνει ἓνα γερό χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ πελώριου ζώου.

Ἡ ἀρκούδα ἀφήνει ἓνα μανιασμένο μουγγρητό, ζαλίζε-

ται καὶ ὀπισθοχωρεῖ. Ὁ ἀράπης τώρα σηκώνεται, τραβάει τὴν κουμπούρα του καὶ λέει στὸ Ἑλληνόπουλο:

— Ἀφέντη Ταμπόρ, κύτταξε νὰ δῆς πῶς τὴν καθαρίζουν.

Πατάει μιά, δύο, τρεῖς φορές τὴ σκανδάλη καὶ οἱ σφαίρες, ἰσχυρὰ νὰ χτυπήσουν τὴν ἀρκούδα φεύγουν ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό.

— Μπα σὲ καλὸ σου, παλιομπίστολο!, δικαιολογεῖται ὁ ἀράπης. Θάνατι ἢ κάηνει του ἢ οἱ σφαίρες του στραβές, φαίνεται, γι' αὐτὸ δὲν βρίσκω τὸ στόχο.

Ἡ ἀρκούδα ποὺ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα ζῶα, ἐπιτίθεται πάλι. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει τίς στραβές σφαίρες τοῦ Μπουτάτα ἀλλὰ τὸ χειρόδύναμι παιδί. Πρὶν τῆς δώσης καιρὸ νὰ τὸν πλησιάσει, κινεῖται ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὰ πλάγια καὶ σηκώνοντας τὸ ρόπαλό του, τὴ χτυπάει μὲ δύναιμι στὸ σβέρκο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ Μπουτάτα πεισιμωμένος, γιατί ἀστόχησαν οἱ σφαίρες του, ὀρμάει μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, τὴν πετυχαίνει στὸ στήθος καὶ ὁ πελώριος ὄγκος τοῦ θηρίου, σφιδάζει τώρα καταγῆς.

— Ἀφησέ τη, λέει ὁ Ταμπόρ. Εἶναι κρίμα νὰ τὴ σκοτώσουμε.

Ὁ Τσουλούφης τὴν ἀφήνει μὰ ἡ ἀρκούδα εἶναι χτυπημένη ἄσχημα ἀπὸ τὴν κεφαλιά του καὶ ψυχορραγεῖ.

Ορμοῦν καὶ οἱ δυὸ ἐναντίον τῆς ἀρκούδας.

Εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουν ὅταν ὁ Ταμπόρ σηκώνει ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει πρὸς τὸν οὐρανό. Βλέπει πάνω ἀπὸ τοὺς πύργους νὰ διαγράφεται ἡ σιλουέττα τοῦ πελώριου πουλιοῦ ποὺ τοὺς ἄρπαξε τὴ Ζολὰν νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τους.

— Μπουτάτα, τοῦ λέει, τὴν ἔχουμε ἄσχημα.

Ὁ ἀράπης κουνάει τὸ κεφάλι του καθησυχαστικά.

— Μὴ φοβᾶσαι, λέει στὸ παιδί, ὅσον καιρὸ ἔχεις ἐμένα μαζί σου δὲν σὲ ἀπειλεῖ κανένας ἀφέντη. Θὰ χύσω τὸ αἷμα μου μέχρι τελευταίας σανίδας γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσω. Μπα σὲ καλὸ μου, πετάω κάτι γραμματιζούμενα πότε—πότε ποὺ μοῦρχεται νὰ τρέλλαθῶ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, ὅσο βλέπει τὸ πετούμενο τέρας νὰ

πλησιάζει, τόσο πιο πολύ βάζει τή σκέψη του να δουλεύει.

— Μπουτάτα!, λέει σε μια στιγμή στον άραπη, θα σταθώ όρθιος για να με πάρει το ίπουλí. Έσύ να πέσης κάτω και να κρυφτῆς σ' ένα θάμνο. Θα κυττάξεις πρὸς τὰ πουὶ θὰ με πάει και θα περιμένεις σύνθημά μου. Έχω δυὸ ξύλα μαζί μου που ἄμα τὰ τρίψω, ανάβουν και βγάζουν καπνό. Όπου δῆς λοιπὸν καπνό, να τρέξεις, σημαίνει πὼς θα σε καλῶ κοντά μου.

— Πετᾶς κάτι ἀρλουμπες πότε—πότε, και ἄς μᾶς κάνεις τὸν ἔξυπνο!, τοῦ ἀπαντάει ὁ άραπης.

— Να κάνεις, ὅ,τι σου λέω!, τὸν διατάζει αὐστηρὰ ὁ Ταμπόρ.

— Καλά, ντέ, δὲν σε εἴπαμε και καμπούρη.

Τὸ γιγαντιαῖο πουλί πλησιάζει τώρα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους και οἱ φτεροῦγες του κάνουν μεγάλο θόρυβο ἐνῶ ἓνα κύμα ἀέρος κάνει τὰ δέντρα να λυγίζουν στὸ πέρασμά του. Ὁ Ταμπόρ σπρώχνει τὸν Μπουτάτα να κρυφτῆ σ' ἓνα θάμνο και αὐτὸς στέκεται ὀλόρθος, στὴ μέση τοῦ δρόμου... Αὐτὸ που θέλει να κάνει εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο και μπορεί να τοῦ στοιχίσει τὴ ζωὴ μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο με τὴ μεγάλη καρδιὰ θυσιάζει εὐκόλα τὴ ζωὴ του, ἀρκεῖ να βρῇ τὰ ἴχνη τῆς χαμένης συντροφισσᾶς του, τῆς Ζολάν...

Τὸ πουλί ὀρμάει τώρα

πρὸς τὰ κάτω να τὸν ἀρπάξει και ὁ Ταμπόρ κλείνει τὰ μάτια ἐνῶ ἓνα παγωμένο ρίγος διαπερνάει τὸ κορμί του...

— Ἐτοιμάσου, ἀφέντη να σε πάρει ὁ ἰχάρος!, λέει ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Μπουτάτα, καθὼς βρίσκεται κρυμμένος μέσα σ' ἓνα θάμνο.

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογελάει θλιμμένα. Ποιὸς ξέρει, ἴσως νάχη δίκιο ὁ χάρο-άραπης. Μπορεῖ τὸ πουλί αὐτὸ να εἶναι ὁ χάρος του.

Ξαφνικά, νοιώθει σὰν δυὸ τρομεροὶ γάντζοι να τοῦ ἀρπάζουν τὸ κορμί. Τὴν ἐπόμενη στιγμή αἰσθάνεται ἑλαφρὺ τὸν ἑαυτό του. Τὸ πελώριο ὄρνις τὸν ἔχει σηκώσει και ἀνεβαίνει τώρα ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό...

Ένα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ πουλιοῦ τοῦ ἔχει τρυπήσει τὸ μπράτσο μὰ τὸ ἥρωϊκὸ παιδὶ σφίγγει τὰ χεῖλη του για να μὴ φωνάξει. Μπορεῖ να τρομάξει τὸ πουλί και να τὸν ἀφήσει. Ἄν γίνη κάτι τέτοιο και πέσει ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ δὲν πρόκειται να μείνει ζωντανός.

Ὁ Μπουτάτα, βλέποντας τὸ πελώριο πουλί να ξεμακραίνει, ἀποφασίζει να βγῇ ἀπὸ τὸ θάμνο. Κυττάζει για μιὰ στιγμή ἰχάζα, ὀλόγυρά του, ἀντικρύζει τὴ νεκρὴ ἀρκούδα και, σοφίζεται κάτι. Ψάχνει ὀλόγυρά του, βρίσκει μιὰ κοφτερὴ πέτρα και μ' αὐτὴ πασχίζει να βγάλει τὸ τομάρι τῆς. Μόλις τὸ κατορθώνει, τὸ ἀφίνει να στεγνώσει λίγο στὸν ἥλιο κι' ὕστερα, τὸ φορεῖ ἀπὸ πάνω του!

‘Ο Μπουτάτα τώρα, μοιάζει με άρκούδα!

— Μπᾶ σὲ καλό μου!, αὐτοθαυμάζεται, πῶς τὰ κατὰφερα νὰ γίνω άρκούδα;

Καθὼς προχωρεῖ μετὰ τὰ τέσσερα ὁ Μπουτάτα, βλέπει ξαφνικὰ ν’άρχεται μιὰ ἄλλη άρκούδα πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους. Εἶναι πελώρια κι’ αὐτὴ καὶ προχωρεῖ μετὰ ἀργὸ βῆμα πρὸς τὸ μέρος του.

‘Ο άράπης γιὰ μιὰ στιγμή τὰ χάνει. Τί νὰ κάνῃ τώρα; Νὰ πετάξῃ τὸ τομάρι ποὺ φο-

ράει καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια ἢ νὰ περιμένη τὴν άρκούδα μήπως τυχὸν καὶ τὴν ξεγελάσῃ;

Προτιμᾷ τὸ δεύτερο καί... κάθεται μετὰ τὰ πιασινά του πόδια.

‘Η άρκούδα πλησιάζει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ. Σὲ μιὰ στιγμή σηκώνει τὴ μουσούδα τῆς καὶ γρυλλίζει ἀπειλητικὰ.

‘Ο Μπουτάτα, σηκώνει κι’ αὐτὸς τὴ μουσούδα του καὶ γρυλλίζει.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

‘Αποκλειστικότης: Γεν. ‘Εκδοτικαὶ ‘Επιχειρήσεις Ο.Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (ὑπόγειον)

- 1) ‘Ο άόριστος γίγαντας
- 2) ‘Η κρύπτη τῶν θησαυρῶν
- 3) Τὸ μυστικὸ τοῦ μάγου
- 4) Τὸ μαῦρο διαμάντι
- 5) ‘Ο χορὸς τῆς φωπιάς
- 6) ‘Η βασίλισσα τοῦ Τάμ-Τάμ
- 7) Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν
- 8) ‘Ο χρυσὸς ἐλέφαντας
- 9) Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο
- 10) Μονομαχία δεινοσαύρων
- 11) Τὸ στοιχειὸ τῆς λίμνης
- 12) ‘Η φυλὴ τῶν φιδανθρώπων
- 13) Τὸ κόκκινο χαλάζι

- 14) ‘Η ἀρχόντισσα τῶν πρελλῶν
- 15) ‘Ο φτερωτὸς κροκόδειλος
- 16) Τὸ ναρκωμένο μαιμμούθ
- 17) Μονομαχία μέχρι θανάτου
- 18) ‘Ο λυσσασμένος ρινόκερος
- 19) Στὰ νύχια τοῦ Χάρου
- 20) Κατακλῆβη τῶν κολασμένων
- 21) Τὸ φίλτρο τῆς κακίας
- 22) ‘Η γοργόνα τῆς λίμνης
- 23) ‘Ο δαιμόνας τῆς συμφορᾶς
- 24) ‘Ο θάνατος τοῦ Ταρζάν
- 25) Τὸ φάντασμα τῆς ζούγκλας
- 26) ‘Ο μαῦρος δλεθρος
- 27) ‘Η Τσίτα θριαμβεῦσι

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 4ος—Άρ. 28—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Διευτής: Σ. Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διευτής Γ. Γεωργιάδης, Σφίγγας 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήναι.

Η ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ΚΟΙΛΑΔΑ

πού θα δημοσιευθῇ στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 29, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες περιπέτειες τοῦ «Μικροῦ Ταρζάν» πού θα ἱκανοποιήσῃ καὶ τοὺς πιὸ δύσκολους ἀναγνώστες. Στὸ τεύχος αὐτὸ θα κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του κι' ἓνας νέος ἥρωας πού θα μπαίνει πάντα στὴ μύτη τοῦ Μπουτάτα γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀφίνει ποτέ του ἥσυχο!

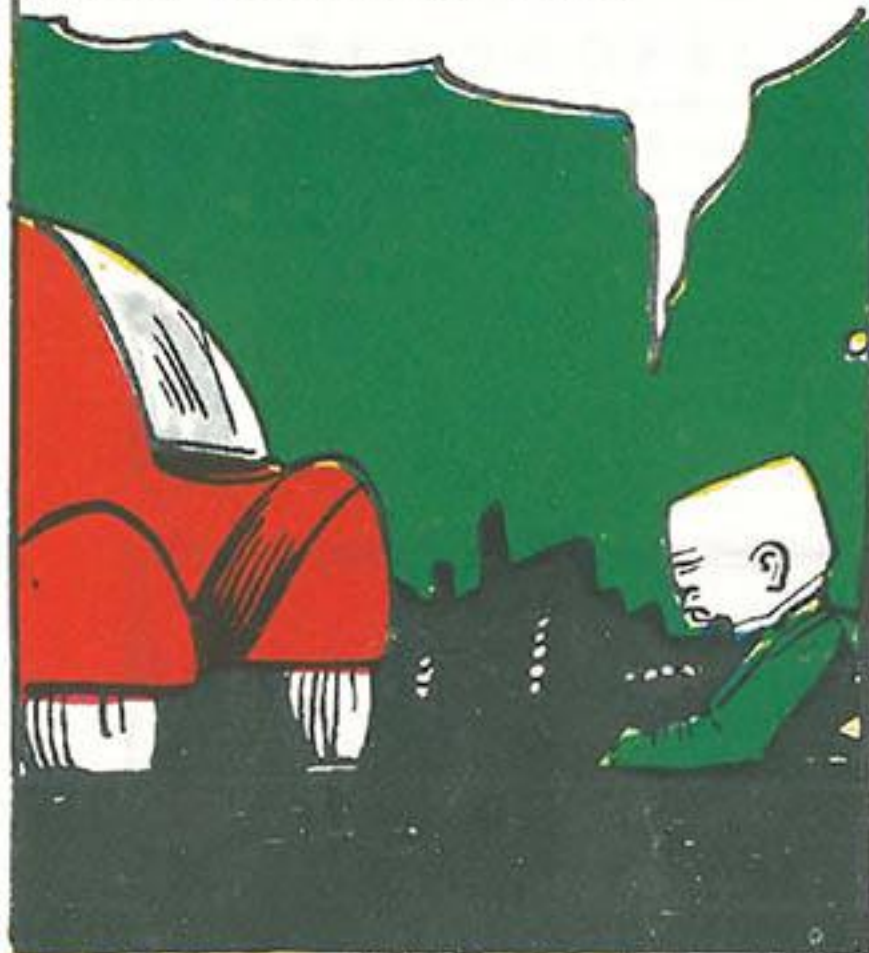
Μὴν ξεχνάτε, λοιπόν, τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ νὰ προμηθευθῇτε τὸ τεύχος 29, τὸ τεύχος πού θα σᾶς μείνῃ ἀλησμόνητο μὲ τὴν ἀσύγκριτη περιπέτειά του, τὴν

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ΚΟΙΛΑΔΑ

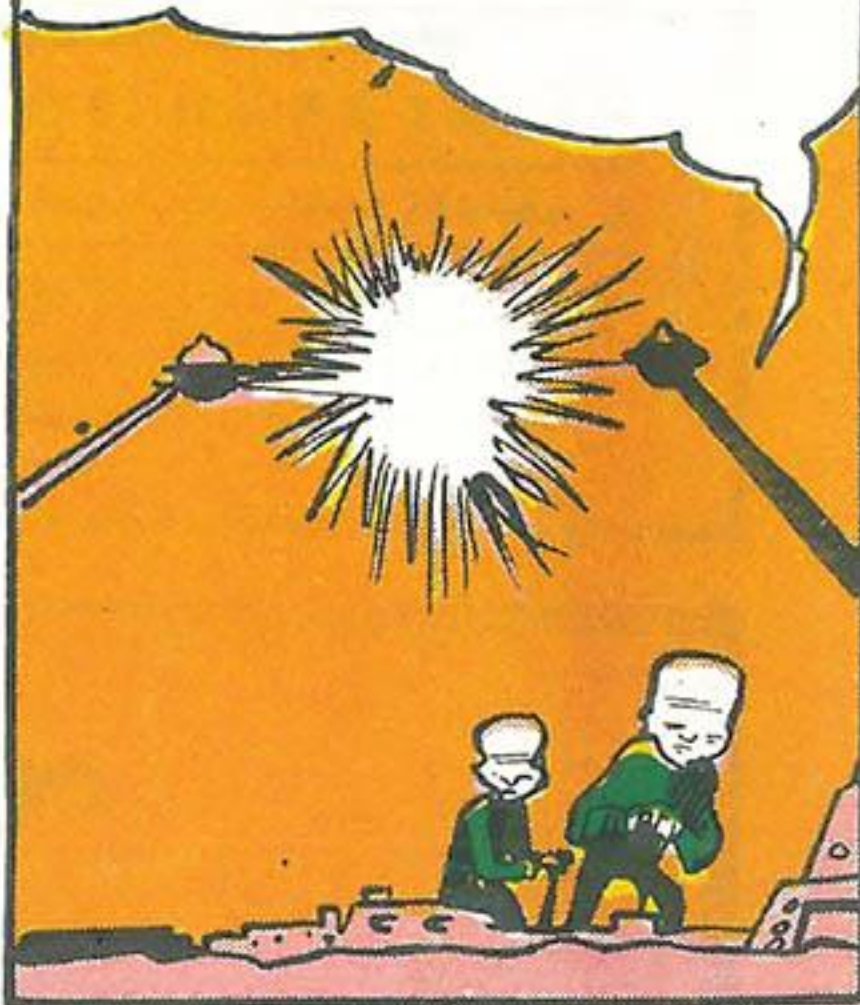

ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

ΠΟΛΥ ΓΡΗΓΟΡΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΑΜΕ
ΟΤΙ Ο ΜΕΤΕΩΡΙΤΗΣ ΠΕΡΙΕΙΧΕ
ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΤΡΙΠΛΑΣΙΑΣΕ ΤΗΝ
ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΑΣ,
ΟΠΩΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΣΑΣ.

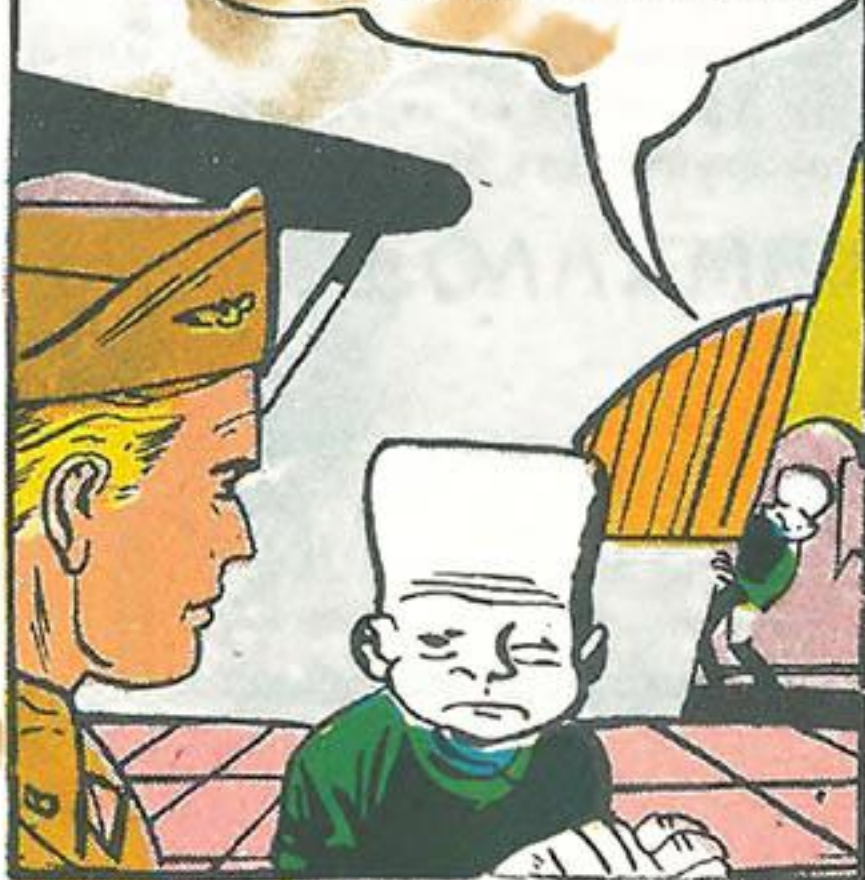

Η ΕΛΠΙΔΑ ΜΑΣ ΗΤΑΝ ΝΑ
ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΗ ΕΝΑΣ ΑΠΟ
ΤΗ ΓΗ! ΚΑΙ ΕΤΣΙ...

...ΣΕ ΦΕΡΑΜΕ ΕΔΩ ΤΗΛΕΚΙ-
ΝΗΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ, Ο ΝΟΡ-
ΜΗΛ ΤΗΛΕΠΗΘΗΤΙΚΟΣ.

ΣΜΗΝΟΣ ΠΟΛΕ-
ΜΙΚΩΝ ΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ
ΕΡΜΗ ΠΡΟΣΓΕΙΟΝΕΤΑΙ
ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ!

ΟΝΤΑΝ ΤΡΕΧΕΙ ΑΜΕΙΣΟΣ...

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΣΑΜΕ ΤΟΝ
ΑΡΗ, ΕΙΝΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ ΓΗΣ!

Η ΓΗ ΕΙΝΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ
ΣΕ ΜΕΤΑΛΕΥΜΑ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ